HOMERI
HYMNUS
IN
CERERE M,

NUNC PRIMUM EDITUS

A

DAVIDE RUHNKENIO.



LUGDUNI BATAVORUM,
APUD SAMUEL. ET JOANN. LUCHTMANS,
MDCCLXXX.



PRAEFATIO.

Nihil minus cogitavi, quam fore unquam, ut Homeri Hymnus in Cererem, quem quidem altero a C. N. seculo superfuisse sciebam, sed in rebus dudum deperditis numerabam, ut is igitur in Bibliotheca quadam reperiretur, aut, si forte repertus esset, mea qualicunque cura in lucem prodiret. Nec minus mirabile mihi videbatur, Hymnum mitti ex Moscovia; ubi tale antiquitatis monimentum latere, si quis narrasset, omnes eum jocari potius, quam serio loqui, putassent. Verum cum res ipsa nobis fidem fecerit, omnemque admirationem sustulerit, reliquum est, ut, quomodo ille Hymnus inventus sit, & cujus beneficio nostras in manus

pervenerit, breviter explicemus. Ante aliquot annos e Germania Moscam vocatus est vir utriusque linguae peritissimus, in quo Ernestinae disciplinae alumnum facile agnoscas, Christianus Fridericus Matthaei, ut oriens in illius urbis Academia bonarum literarum studium aleret & confirmaret. Qui cum eo delatus audivisset, luculentam copiam Graecorum Codicum, quos nemo legeret, nedum intelligeret, in Bibliotheca S. Synodi servari, inopinata re percussus, statim hunc thesaurum excutere coepit. Cumque plures libros eximios, quorum notitia ab ipso suo tempore tradetur, reperisset, incidit etiam in Codicem Homeri, scriptum illum quidem sub finem seculi XIV. *sed, ut res ipsa docet, ex veterrimo praestantissimoque ductum, qui praeter Iliadem & Odysseam, editos Hymnos* XVI. *eo, quo in vulgatis editionibus exhibentur, ordine complectebatur. Sed ecce! Hymno* XVI. *qui editorum ultimus est, primum subjecti erant duodecim versus ex Hymno de-*

per-

perdito in Bacchum: tum ſequebatur bene longus, &, ſi poſteriorem partem excipias, ſatis integer Hymnus in Cererem. Triumphans Clariſſimus Matthaei tali ac tanto invento, nec moram, quam Editio multis de cauſſis Moſcae habitura eſſet, ferens, per me monimentum, quod tot ſecula latuerat, in lucem proferri voluit, quem ſciret Homericos Hymnos diligentius tractaſſe, in iisque caſtigandis Criticae tirocinium poſuiſſe. Neque his finibus ſe continuit ſingularis ejus & inuſitata erga me humanitas, ſed ultra progreſſa, beneficium cumulavit excerpendis ex eodem Codice Variantibus editorum Hymnorum: quibus quot quam foeda ſint inveterataque ulcera ſanata, ſuo loco planiſſime intelligetur. Suſceptis igitur Editoris partibus, quas ipſe vir doctiſſimus aut aeque bene, aut melius agere potuiſſet, Hymnum cum aliis Homeri carminibus ſtudioſe comparavi, tum alias ob cauſſas, tum inprimis, ut mihi, ſuusne ſit Poëta, an aliunde pendeat, conſtaret. In locis vitioſis, cum non

alius Codex, qui opem ferret, superesset, ad ingenium, Codicis vicarium, confugi. Obscuriora, quam brevissime potui, explicavi, ne Hymni Editio, quae in tanta studiosorum exspectatione esset, longius traheretur. Versionem autem Latinam, nescio, an nonnullis invitis, consulto omisi, melius existimans, Graecos Poëtas ignorare, quam ex versione cognoscere. Neque, si verum fateri velimus, aliunde, nisi ex versionibus, apud plerosque nata est ista cum Homeri, tum ipsarum Graecarum literarum contemtio. Atque hic praefationis finem facere possem, nisi paucis disceptare visum esset, sitne ille Hymnus a Poëtarum principe, ut titulus profitetur, an sub ejus nomine ab alio scriptus? Homerum Hymni auctorem edit testis idoneus, Pausanias, nec semel, & quasi praetereundo, sed quatuor locis, & constanter, Attic. 38. *bis, Messen.* 30. *Corinth.* 14. *Ne tertio quidem loco, Messen.* 30. *ubi* τύχης *nomen, quo nusquam Homerus usus est, rem suspectam facere potuisset, quicquam du-*

dubitationis ostendit. Igitur si Pausaniae standum est judicio, rem confectam habemus. Ego tamen ingenue fateor, non unam mihi injectam esse dubitationem. Non utar testimonio Scholiastae ad Nicandri Alexiph. 130. ita loquentis, ut hunc Hymnum pro supposititio habuisse videatur: ὅτι δὲ διὰ γλήχωνος ἔπιεν ἡ Δημήτηρ τὸν κυκεῶνα, καὶ διὰ τὴν χλεύην Ἰάμβης ἐγέλασεν ἡ θεὰ, ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Ὕμνοις λέγεται. Nam cum nullum vestigium rei, cujus caussa Homerici Hymni ab eo commemorantur, in Hymno nostro reperiatur, perspicuum est, Grammaticum vel per memoriae lapsum Homerum pro Orpheo nominasse, cujus notissimus hac de re locus est Fragm. p. 380. vel Homericum Hymnum ab eo, quem edimus, diversum in manibus habuisse. Certius argumentum, quo efficiatur, hunc Hymnum non esse ab Homeri ingenio profectum, ex ipso duci carmine potest; in quo, etsi pulcherrimo, tamen nervos, sanguinem, spiritum, quibus Homeri praestan-

tia maxime censetur, saepe requirimus. Quam jacent, ut alia taceam, illae nihil proficientes Iridis, Hecatae, & Rheae legationes! Nec aliter de Homericis Hymnis in universum judicavit Grammaticus vetus apud Allatium de Patr. Homeri cap. 15. Οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θετέον ἔξω τῆς Ὀδυσσείας καὶ τῆς Ἰλιάδος. ἀλλὰ δὲ καὶ τοὺς Ὕμνους, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐς αὐτὸν φερομένων ποιημάτων ἡγητέον ἀλλότρια, καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς δυνάμεως ἕνεκα. *Forma dicendi, fateor, tota est Homerica. Quanquam sic quoque Homeri studiosus pauca quaedam, quae vix pro Homericis agnoscat, reperiet, v. c. vs.* 9. Πολυδέκτης, *& alibi* Πολυδέγμων *pro* Plutone, *vs.* 12. Κάρα *pro* κάρατα, *vs.* 210. ἐρυσμὸς, *vs.* 209. ἀντίτομον, *vs.* 221. προθαλὴς, *vs.* 264. ἐλεινὴν *pro* ἐλεεινὴν, *vs.* 338. ἀπιθεῖν ἐφετμῆς *pro* ἐφετμῇ, *&c. His fere rationibus moveor, ut hunc partum Homero subditum credam, nec tamen ab auctore ipso, cujus aetas talem fraudem ignorabat, sed a notis illis falsariis, qui, ut regibus Alexandriae & Pergami libros carius venderent, operum ti-*

titulos mutabant, nobilius nomen, velut Homeri, minus claro substituentes. Jam ad Pausaniam quod attinet, equidem non dixerim cum Fulvio Ursino ad Virgil. Ecl. IV. 59. *eum parum intelligentem talium rerum existimatorem esse. Nam Criticum egregium se ostendit in judicio de Orphei & Musaei carminibus, Attic.* 14. *de Homeri Thebaide, Boeot.* 9. *de Hesiodi Theogonia, ibid.* 27. *Veruntamen, cum etiam Phocic.* 37. *Hymnum in Apollinem, & Boeot.* 30. *omnes adeo Hymnos, qui sub Homeri nomine feruntur, pro veris ac germanis habuerit: quod ne Leoni quidem Allatio l. c. & Steph. Berglero Praef. ad Odyss.* p. 16. *quibus nemo de his Hymnis magnificentius sensit, probatur: cum igitur Pausanias tam facilis fuerit in iis Homero tribuendis, suspicor, illorum splendorem ita ejus oculos praestrinxisse, ut ad manifesta indicia, quibus alius Homero scriptor proderetur, conniveret. Nec tamen cuiquam auctor sim, ut ingenio otioque abutatur ad Hymni antiquitatem con-*

vel-

vellendam. Nam, ne dicam, Pauſaniae judicium certe in hanc partem valere, ut, quod carmen ab ipſo pro Homerico habitum ſit, ab omnibus longe antiquiſſimum ſit habendum; talis in ſingulis verſibus viget χνοῦς ἀρχαιοπινὴς, *ſive* robigo vetuſtatis, *ut a Poëta, qui vel ſtatim poſt Homerum, vel Heſiodi aetate vixerit, ſcriptum videatur. Hoc a peritis ſentiri poteſt, imperitis, quid ſit, explicari non poteſt. Gratulemur igitur aetati noſtrae, cui prorſus inſperanti monimentum obtigit, quod non minorem ab ultima antiquitate, quam a priſca ſimplicique venuſtate commendationem habet, idque non ſolum ad pulcri ſenſum alendum, ſed etiam ad alios ſive Graecos ſive Latinos Poëtas rectius intelligendos conferamus. In quo genere quantum inde utilitatis capi poſſit, tribus exemplis, quae ſe ſponte non quaerenti obtulerunt, declarabo.*

Catullus de Nupt. Pel. & Thet. 281.

quos propter fluminis undas
Aura parit flores tepidi fecunda Favoni,

Hos

Hos indiſtinctis plexos tulit ipſe corollis,
Queis permulſa domus jucundo riſit odore.

Hic Vulpius longius petitum dicit, domus jucundo riſit odore. *Sed ecce fontem*, *unde venuſtum illud loquendi genus fluxerit*, *in Hymno noſtro vſ.* 13. Κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε.

Idem Catullus eodem carmine vſ. 128.

Tum tremuli ſalis adverſas procurrere in undas,
Mollia nudatae tollentem tegmina ſurae.

ubi Interpretes tegmina ſurae *perperam ſumunt pro cothurnis*, *vel faſciis. Intelligenda eſt tunica*, *nuda crura tegens*, *quam Ariadna*, *ne aqua madefieret*, *tollebat. Hanc explicationem plane confirmat Hymnus vſ.* 176. Ὡς αἳ ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας ἱμεροέντων, Ἤϊξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν.

Virgilius Aen. IV. 32.

So-

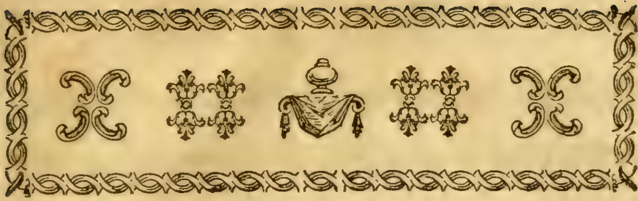
Solane perpetua moerens carpere juventa?
Nec dulces natos, Veneris nec praemia noris?

Hic interpretes dubitant, ipsi nati intelligendi sint, tanquam matrimonii munera, an concubitus. Dubitationem omnem tollit Hymnus, concubitum δῶρα Ἀφροδίτης *vocans, vs.* 101. Γρηῒ παλαιγενέϊ ἐναλίγκιος, ἥτε τόκοιο Εἴργηται, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.

Sed ego, Hymnum edidisse contentus, talem Poëtarum comparationem aliorum industriae relinquo. Vale.



ΟΜΗ-



ΟΜΗΡΟΥ

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρ' ἠΰκομον, σεμνὴν θεὰν, ἄρχομ' ἀείδειν,
Αὐτὴν, ἠδὲ θύγατρα τανύσφυρον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπαξεν, δῶκεν δὲ βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρπου

Παί-

1. Δήμητρ'] Eodem initio eſt Hymnus in Cererem, tribus tantum verſibus conſtans, inter Homericos n. X. Δήμητρ' ἠΰκομον, σεμνὴν θεὸν, ἄρχομ' ἀείδειν, Αὐτὴν, καὶ κούρην περικαλλέα Περσεφόνειαν.

2. Ἣν Ἀϊδωνεὺς] Iisdem prope verbis Heſiodus Theog. 913. Ἡ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς Ἥρπασε ἧς παρὰ μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.

4. Χρυσαόρου] Χρυσάορος, perpetuum Apollinis epitheton, nullo modo convenit Cereri. Legendum: Νόσφιν Δήμητρος χρυσοθρόνου ἀγλαοκάρπου.

Παίζουσαν κούρησι σὺν Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις,
Ἄνθεά τ' αἰνυμένην, ῥόδα, καὶ κρόκον, ἠδ' ἴα καλὰ,
Λειμῶνα μαλακὸν, καὶ ἀγαλλίδας, ἠδ' ὑάκινθον,
Νάρκισσόν θ', ὃν φῦσε δόλον καλυκώπιδι κούρῃ
Γαῖα Διὸς βουλῇσι χαριζομένη Πολυδέκτῃ,

Θαυ-

6. Ἄνθεά τ' αἰνυμένην] Moſchus Eid. II. 65. Τᾶν ἣ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἣ δ' ὑάκινθον, Ἡ δ' ἴον, ἣ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο. Sed totus ille locus comparandus.

7. Λειμῶνα μαλακὸν] Scribendum, ut & metrum & ſententia conſtet: Λειμῶν' ἂν μαλακόν. Infra vſ. 176. Ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ. Ovid. Faſt. IV. 425. *Filia, conſuetis ut erat comitata puellis, Errabat nudo per ſua prata pede.*

7. Ἀγαλλίδας] Nicander apud Athen. XV. p. 683. E. Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε. Sic locum bene correxit Sopingius ad Heſych. v. Ἀγαλλίς.

8. Νάρκισσόν θ'] Ne cui Poëta nimius in hoc narciſſo deſcribendo videatur, ſcire licet, eum vulgi hac de re fabulas ſecutum eſſe. Pamphus, cujus Hymnum in Cererem Homerus ſaepe ob oculos habuit, apud Pauſaniam in Boeot. 31. tradit, Κόρην τὴν Δήμητρος ἁρπασθῆναι παίζουσαν καὶ ἄνθη συλλέγουσαν· ἁρπασθῆναι δὲ οὐκ ἴοις ἀπατηθεῖσαν, ἀλλὰ ναρκίσσοις. Eodem reſpexit Sophocles Oed. Col. 673. Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν Ἀρχαῖον στεφάνωμα. ubi vide Scholiaſt.

9. Πολυδέκτῃ] Non ſemel Pluto a Poëta noſtro πολυδέκτης & πολυδέγμων, *multos recipiens*, vocatur. Quod nomen an apud alios poëtas re-

Θαυμαστὸν γανόωντα, σέβας τότε πᾶσιν ἰδέσθαι
Ἀθανάτοις τε θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
Τοῦ καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει,
Κῶδις τ'. ὀδμῇ πᾶς δ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.
Ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω
Καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν. χάνε δὲ χθὼν εὐρυάγυια

Νύ-

reperiatur, nescio. Sed satis illud confirmat Cornutus loco appositissimo de N. D. 35. ἐπονομάζεται δὲ ἐπιθετικῶς καὶ πολυδέκτης, καὶ πολυδέγμων, καὶ πολύαρχος. Forte πολυδέγμων reddendum Orpheo Hymno in Plutonem vs. 11. p. 210. ubi nunc editur, quod non intelligo: Ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδαῖμον. Nihil differt Ἅιδης πανδοκεὺς apud Lycophron. 655. *Capacem Orcum* Horatio II. Carm. 18. 30. restituit R. Bentlejus. Simile Plutonis epitheton est νεκροδέγμων apud Aeschyl. Prometh. 153.

12. Τοῦ καὶ ἀπὸ ῥίζης] Il. Δ. 109. Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

13. Κῶδις τ'.] Κωδὶς pro κωδεία est apud Hesychium, sed non aptum huic loco. Repone: Κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν. Ut hic γελᾶν ὀδμῇ, sic γελᾶν ὀπὶ apud Hesiodum Theog. 40. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς Ζηνὸς ἐριγδούποιο, θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ σκιδναμένῃ.

16. Καλὸν ἄθυρμα] Sic Anacreon Od. 53. rosam vocat Ἀφροδίσιον ἄθυρμα. Nicander Alexiph. 234. τοῖά περ ὧραι Εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψίγματα κούραις. Idem apud Athen. II. p. 51. E. καὶ

 μο-

Νύσιον ἀμπεδίον, τῇ ὄρȣσεν ἄναξ Πολυδέγμων
Ἵπποις ἀθανάτοισι, Κρόνȣ πολυώνυμος υἱός.
Ἁρπάξας δ' ἀέκȣσαν ἐπὶ χρυσέοισιν ὄχοισιν
Ἦγ' ὀλοφυρομένην, ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ,
Κεκλομένη πατέρα Κρονίδην ὕπατον καὶ ἄριστον.
Οὐδέ τις ἀθανάτων, ȣ̓δὲ θνητῶν ἀνθρώπων

Ἤκȣ-

μορέης ἢ παισὶ πέλει μείλιγμα νέοισι. Catull. Carm. LX. 22. *ramulis*, *Quos Hamadryades deae Ludicrum sibi roscido Nutriunt humore.* ubi Is. Vossius in voce *ludicrum*, quae nil nisi *oblectamentum* significat, argutatur. Vide D. Heinsium Lect. Theocr. 21. p. 368.

17. Νύσιον ἀμπεδίον] Magna scriptorum veterum de loco, ubi Proserpina rapta sit, dissensio est. Alii enim Atticam, alii Argolidem, alii Arcadiam, plerique Siciliam fuisse tradunt. Quorum testimonia collecta a Spanhemio ad Callim. H. in Cerer. 9. nihil attinet repetere. His adde Orpheum Argon. 1194. qui raptum in occidentali litore Hispaniae ponit, ut placet Gesnero Prael. 1. de navig. extra col. Hercul. p. 432. item Propertium III. 21. 4. qui in Mysia circa Cyzicum; denique Tzetzen ad Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 33. qui in Creta. Ab his omnibus discrepat Homerus, raptum in campis Nysiis locans. Verum cum tot urbes Nysae nomen habuerint, quaenam ex his intelligenda? Nempe Nysa Cariae, ubi raptam Proserpinam dicit Strabo XIV. p. 960. & numi veteres apud Spanhem. l. c. confirmant.

20. Ὄρθια φωνῇ] Infra vs. 432. ἰβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ. Utroque loco Codex MS.

Ἤκουσεν φωνῆς, οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαῖαι,
Εἰ μὴ Περσαίου θυγάτηρ ἀταλὰ φρονέουσα
Ἄϊεν ἐξ ἄντρου Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος,
Ἠέλιός τ' ἄναξ, Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱὸς,

Κού-

MS. male ὀρθίᾳ. Il. Λ. 11. Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν. Apollon. Rhod. IV. 70. Ὀξεῖη δ' ἤπειτα διὰ κνέφας ὄρθια φωνῇ Ὁπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων. Hinc tragicum verbum ὀρθιάζειν, de quo H. Valesius ad Harpocrat. p. 16.

23. Οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαῖαι] Haec non capio. Videant acutiores.

24. Περσαίου] Περσαῖος ab Homero dicitur, qui ab Hesiodo Theog. 409. Πέρσης, frequenti talium formarum permutatione. Hinc Hecate Περσηΐς, vel Περσεία, ut in veteri monumento apud Dorvillium ad Charit. p. 48. Quae posterior forma Orphei Hymno in Hecaten, qui in editionibus, etiam Gesneriana, temere cum Εὐχῇ πρὸς Μουσαῖον coaluit, e libro MS. restituta est a Guil. Cantero Novar. Lect. II. 3. Id, praeter alia multa, Gesnerum latuit in Orphicis edendis. Sed quoniam de Hecate agimus, corrigamus Bacchylidis fragmentum apud Schol. Apollon. Rh. III. 467. Βακχυλίδης δὲ Νυκτός φησιν Ἑκάτην θυγατέρα· Ἑκάτα δᾳδοφόρου Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ. Scribe: Ἑκάτα δᾳδοφόρος. Hanc enim δᾳδοφόρον esse, vel hic Homeri Hymnus docet vs. 52. Ἤντετο οἱ Ἑκάτη, σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα. Vide Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 11.

25. Ἐξ ἄντρου] Hecates antrum, Zerynthus in Samothrace erat. Vide Lycophron. 77. & ibi Meursium. Sed id longius remotum a Nysa Cariae, quam ut hic intelligi possit.

Κούρης κεκλομένης πατέρα Κρονίδην. ὁ δὲ νόσφι
Ἧστο θεῶν ἀπάνευθε πολυκλίστῳ ἐνὶ νηῷ,
Δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θνητῶν ἀνθρώπων.
Τὴν δ' ἀεκαζομένην ἦγεν Διὸς ἐννεσίῃσιν
Πατροκασίγνητος πολυσημάντωρ Πολυδέγμων
Ἵπποις ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱός.
Ὄφρα μὲν οὖν γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Λεῦσε θεὰ, καὶ πόντον ἀγάῤῥοον ἰχθυόεντα,
Αὐγάς τ' ἠελίου, ἔτι δ' ἤλπετο μητέρα κεδνὴν
Ὄψεσθαι, καὶ φῦλα θεῶν αἰειγενετάων,
Τόφρα οἱ ἐλπὶς ἔθελγε μέγαν νόον ἀχνυμένης περ.

Ἤχη-

28. Πολυκλίστῳ ἐνὶ νηῷ] Legendum, πολυλλίστῳ ἐνὶ νηῷ, ut H. in Apoll. 347. Ἀλλ' ἥγ' ἐν νηοῖσι πολυλλίστοισι μένουσα Τέρπετο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια Ἥρη. ubi in Cod. Moscov. eodem errore scribitur πολυκλίστοισι.

29. Δέγμενος ἱερὰ] H. in Apoll. 274. Δέξαι ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων.

34. Λεῦσε] Sic Codex MS. per simplex σ. Haec vetustior scriptura est, quam etiam in Homero exhibent libri veteres.

35. Ἤλπετο] Ἤλπετο intellige *putabat*, *cogitabat*; ne frigeat, quod sequitur, Τόφρα οἱ ἐλπὶς ἔθελγε. Ἔλπεσθαι & ἐλπίζειν centies sic dici, nemo Graece doctus nescit.

Ἤχησαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πόντου
Φωνῇ ὑπ' ἀθανάτῃ. τῆς δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
Ὀξὺ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν, ἀμφὶ δὲ χαίταις
Ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλῃσι,
Κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων,
Σεύατο δ', ὥς τ' οἰωνὸς, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν
Μαιομένη. τῇ δ' οὔτις ἐτήτυμα μυθήσασθαι
Ἤθελεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Οὔτ' οἰωνῶν τις τῇ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν.
Ἐννῆμαρ μὲν ἔπειτα κατὰ χθονὰ πότνια Δηὼ
Στρωφᾶτ', αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἡδυπότοιο

Πάσ-

42. Κυάνεον δὲ κάλυμμα] Il. Ω. 93. κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.

43. Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν] Il. Ξ. 308. οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.

46. Ἐτήτυμος ἄγγελος] Il. X. 438. οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ'.

48. Αἰθομένας δαΐδας] Od. H. 101. Ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες.

49. Καὶ νέκταρος ἡδυπότοιο Πάσσατ' ἀκηχ.] Ita hunc locum correximus. Codex MS. mendose: καὶ νέκταρος ἤδε πότοιο πᾶσα τ' ἀκηχεμένη. Od. I. 87. Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τ' ἐπασ-

Πάσσατ' ἀκηχεμένη, οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη οἱ ἐπήλυθε φαινόλη ἠώς,
Ἤντετό οἱ Ἑκάτη, σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα,
Καί ῥά οἱ ἀγγέλλουσα ἔπος φάτο φώνησέν τε·
Πότνια Δημήτηρ, ὠρηφόρε, ἀγλαόδωρε,
Τίς θεῶν οὐρανίων ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων
Ἥρπασε Περσεφόνην, καὶ σὸν φίλον ἤκαχε θυμόν;
Φωνῆς γὰρ ἤκουσ', ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,

Ὅστις

ἐπασσάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος. In verbo πάσσομαι, *edo*, ſigma duplicandnm eſſe, docet Cl. Erneſtus ad Callim. H. in Cer. 69. 128. Homericum quoque eſt οἶνος ἡδύποτος. Eandem rem ſic expreſſit Callimach. H. in Cer. 17. Αὐσταλέα, ἄποτός τε· καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοέσσω.

50. Βάλλετο λουτροῖς] Βάλλειν binis locis apud Homerum *adſpergendi* vim habet. Il. Λ. 536. Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. Il. Ψ. 502. Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. quo reſpiciens Heſychius ἔβαλλον explicat ἔῤῥαινον. Vereor tamen, ne βάλλετο vitioſum ſit.

51. Φαινόλη ἠώς] Lege, φαινολὶς ἠώς, ut in notiſſimo illo Sapphonis: Ἕσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὔως. Heſychius: Φαινολίς. λαμπρὰ, φωσφόρος.

54. Ὠρηφόρε] Cod. MS. hoc loco habet ὠριφόρε, vſ. 193. ὡραφόρος, ſed recte vſ. 497. ὠρηφόρε, quod recepi. Haec vox cum aliis pluribus hujus Hymni, Lexicis addatur.

57. Φωνῆς γὰρ ἤκουσ'] Similis locus eſt H. in Mercur. 208. Παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα νοῆσαι, Ὅστις ὁ παῖς. ubi reponendum videtur: Παῖδα δ' ὄπωπα, φέριστε, &c.

Ὅϛις ἔην. σοὶ δ' ὦκα λέγω νημερτέα πάντα.
Ὣς ἄρ' ἔφη Ἑκάτη. τὴν δ' οὐκ ἠμείβετο μύθῳ
Ῥείης ἠϋκόμου θυγάτηρ, ἀλλ' ὦκα σὺν αὐτῇ
Ἤϊξ', αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
Ἠέλιον δ' ἵκοντο, θεῶν σκοπὸν ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Στὰν δ' ἵππων προπάροιθε, καὶ εἴρετο δῖα θεάων·
Ἠέλι', αἴδεσσαί με θέας ὕπερ, εἴ ποτε δή σευ
Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ κραδίην καὶ θυμὸν ἴηνα·
Κούρην τὴν ἔτεκον, γλυκερὸν θάλος, εἴδεϊ κυδρὴν,

Τῆς

62. Θεῶν σκοπὸν] Hoc loco confirmatur ſcriptura Aeſchyli Prometh. 91. Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. ubi Stanlejus πάνοπτον legere malebat. Il. Γ. 277. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. Apud Ovidium etiam Faſt. IV. 581. Ceres jubetur ex Sole quaerere, quis Proſerpinam rapuerit: *Solem de virgine rapta Conſule, qui late facta diurna videt.*

63. Στὰν δ' ἵππων] Il. Ω. 286. Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν.

64. Αἴδεσσαί με θέας ὕπερ] Ex verbis θέας ὕπερ nullum idoneum ſenſum elicio. Corrupta videntur.

64. Εἴ ποτε δή σευ] Il. Α. 37. Κλῦθί μευ — εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα. & ibid. 395. εἴ ποτε δή τι Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ. Infra hoc Hymno vſ. 117. Αἴ κε σε φίλωνται ἠμὲν ἔπει, ἠδὲ καὶ ἔργῳ.

Τῆς ἀδινὴν ὄπ᾽ ἄκουσα δι᾽ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο
Ὥστε βιαζομένης, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ἀλλὰ, σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι,
Νημερτέως μοι ἔνισπε, φίλον τέκος, εἴ που ὄπωπας,
Ὅστις νόσφιν ἐμοῖο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκῃ
Οἴχεται ἠὲ θεῶν ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὣς φάτο. τὴν δ᾽ Ὑπεριονίδης ἠμείβετο μύθῳ·
Ῥείης ἠϋκόμου θυγάτηρ, Δήμητερ ἄνασσα,
Εἰδήσεις. δὴ γὰρ μέγα ἅζομαι ἠδ᾽ ἐλεαίρω
Ἀχνυμένην περὶ παιδὶ τανυσφύρῳ. οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερετὰ Ζεὺς,

Ὅς

70. Καταδέρκεαι] MS. male καταδέρκεται. Od. Λ. 15. οὐδέ ποτ᾽ αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν.

71. Ὄπωπας] Sic scripsi pro ὄπωπεν, quod erat in MS. Od. Γ. 92. αἴκ᾽ ἐθέλησθα κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας.

77. οὐδέ τις ἄλλος] Od. Θ. 311. ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆε δύω.

Ὅς μιν ἔδωκ' Ἀΐδῃ θαλερὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν
Αὐτοκασιγνήτῳ· ὁ δ' ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα
Ἁρπάξας ἵπποισιν ἄγεν μεγάλα ἰάχουσαν.
Ἀλλὰ, θεὰ, κατάπαυε μέγαν γόον. οὐδέ τι σε χρὴ
Μὰψ αὔτως ἄπλητον ἔχειν χόλον. οὔτοι ἀεικὴς

Γαμ-

79. Θαλερὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν] Il. Σ. 268. Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

81. Μεγάλα ἰάχουσαν] Od. I. 392. Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα. De hoc hiatu vide Clarkium ad Il. Δ. 456.

83. Μὰψ αὔτως ἄπλητον] Legendum videri possit: Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον ἔχειν χόλον. ut Od. Π. 110. καὶ σῖτον ἔδοντας Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ. praesertim cum vox ἄπλητος non sit Homerica. Verum, ne dicam, alias etiam voces, quae non sunt in Homeri carminibus, in hoc Hymno reperiri, ἄπλητος quam accommodate cum χόλος jungatur, ostendit Hesiodus Theog. 315. Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ. Idem aliis locis ἄπλητος posuit pro *vasto*, *immani*. Asp. 147. Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων, Δεινῶν, ἀπλήτων. ubi vide Graevium. Simonides in Stobaeo Grotii p. 313. ἀλλὰ μαίνεται τότε Ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων. Idem & origine & significatione est ἄπλατος, quod interdum cum altero permutatur, ut apud Hesiod. Theog. 153. ubi pro Ἰσχὺς δ' ἄπλατος, κρατερὴ, Codex Reg. quem Parisiis contuli, ἄπλητος habet. Ceterum ἄπλητος eximendum est Epigrammati apud Steph. Byz. v. Θούριοι· Ἡρόδοτον Λυξέω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο. τὸν γὰρ ἄπλητον Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην. ubi cum MSS. ἄπλητος habeant, scribendum: τῶν δ' ἄρ' ἄδηκτος Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην.

83. Οὔτοι ἀεικὴς] Ovid.

Fast.

Γαμβρὸς ἐν ἀθανάτοις πολυσημάντωρ Ἀϊδωνεὺς,
Αὐτοκασίγνητος καὶ ὁμόσπορος. ἀμφὶ δὲ τιμὴν
Ἔλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη,
Τοῖς μέτα ναίεται τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἶναι.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλῆς
Ῥίμφα φέρον θοὸν ἅρμα, τανύπτεροι ὥς τ' οἰωνοί.

Τὴν

Fast. IV. 597. *Juppiter hanc lenit, factumque excusat amore; Nec gener est nobis ille pudendus, ait. Non ego nobilior. posita est mihi regia coelo. Possidet alter aquas: alter inane Chaos.* Met. V. 526. *neque erit nobis gener ille pudori. — ut desint cetera, quantum est Esse Jovis fratrem! quid quod nec cetera desunt, Nec cedit nisi forte mihi.*

86. Ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα] Il. O. 189. Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. Propius accedit Hesiod. Theog. 425. Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός. Callimach. H. in Jov. 61. Φάντο πάλιν Κρονίδῃσι διάτριχα δώματα νεῖμαι. ubi nihil caussae esse, quare cum Spanhemio & Ernesto διὰ τρίχα legatur, hic Homeri locus ostendit.

87. Τοῖς μετὰ ναίεται] Mendosum versum ita corrigebat Cl. Valckenarius: Τῶν μέτα ναιετάειν, ὧν ἔλλαχε κοίρανος εἶναι. Vere, ut opinor.

88. Τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλῆς] Plane ut Hesiod. Asp. 340. Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο. τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλῆς Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο. Il. Λ. 532. τοὶ δὲ, πληγῆς ἀΐοντες, Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Notandum est, ὀμοκλῆς cum in Hymno nostro, tum apud Hesiodum, sine adspiratione scribi; quod Iones faciunt in ἴρηξ, οὐδὸς pro ὁδὸς, οὖρος pro ὅρος, &c. Vide Eustath. ad Il. N. p. 920. Od. P. p. 1815. In compositis verbis idem fieri,

Τὴν δ' ἄχος αἰνότερον ϗ κύντερον ἵκετο θυμόν.
Χωσαμένη δ' ἤπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγορὴν ϗ μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὤιχετ' ἐπ' ἀνθρώπων πόλιας ϗ πίονα ἔργα,
Εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον. οὐδέ τις ἀνδρῶν
Εἰσορόων γίνωσκε, βαθυζώνων τε γυναικῶν,
Πρίν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
Ὃς τότ' Ἐλευσῖνος θυοέσσης κοίρανος ἦεν.]

Ἔζε-

ri, docet Hemsterhusius in Auctar. Emend. Hesych. v. Κακόϐας.

90. Αἰνότερον ϗ κύντερον] Od. Λ. 426. Ὡς οὐκ αἰνότερον ϗ κύντερον ἄλλο γυναικός. Utrumque vocabulum etiam conjungitur vs. 306.

94. Εἶδος ἀμαλδύνουσα] Inscriptio vetus apud R. Chandlerum p. 5. Γρηΐ δὲ θήκατο μὲν πάντ' ἴκελον..... Κάλλος ἀμαλδύνασα ϗ ἀγλαΐην ἐρατεινήν. Sic scribendum. Ne Graecum quidem est, quod editur: Κάλλος ἀπαλλύνασα ϗ ἀγλαΐην ἐρατεινήν. Idem verbum restituendum Hesychio: Ἀμυδάναι. κρύψαι. Lege: Ἀμαλδῦναι. Glossa pertinet ad Il. Μ. 18. Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων ϗ Ἀπόλλων Τεῖχος ἀμαλδῦναι.

96. Κελεοῖο] De Celeo omnia collegit Jo. Meursii diligentia Athen. Att. III. 1. & Att. Lect. IV. 21. Patrem ejus Eleusinem dicit Homerus vs. 105. quem inter heroës Atticos referunt Pausan. in Attic. 38. & Libanius T. I. p. 505. & Triptolemi patrem faciunt Panyasis apud Apollodor. I. p. 15. & Hyginus Fab. 147. Contra Suidas v. Ῥαριὰς, Celei patrem Rharum appellat. Sic nihil certi in his genealogiis.

Ἕζετο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο, φίλον τετιημένη ἦτορ,
Παρθενίῳ Φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
Ἐν σκιῇ, αὐτὰρ ὕπερθε πεφύκει θάμνος ἐλαίης,
Γρηῒ παλαιγενέϊ ἐναλίγκιος, ἥ τε τόκοιο
Εἴργηται, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης,

Οἶαί

98. Τετιημένη ἦτορ] Il. Θ. 436. Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

99. Παρθενίῳ φρέατι] Pamphus, quem fere Homerus in hac fabula narranda secutus videtur, hunc fontem Ἄνθιον vel Ἄνθιμον vocat. Pausan. in Attic. 39. Ταύτην ἐρχομένοις τὴν ὁδὸν, φρέαρ ἐστὶν Ἄνθιον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τούτῳ τῷ φρέατι καθῆσθαι Δήμητρα μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς παιδὸς, γραῒ εἰκασμένην. Ego vero vix dubitem, quin Pamphus, & ex eo Pausanias, Παρθένιον scripserint, sicut Homerus. Παρθενίου nomen fons traxit a pura & integra aqua; quam ut Latini *virginem*, sic Graeci παρθένον dicebant. Aeschyl. Pers. 615. Λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα. Vide Cl. Valckenar. ad Euripid. Hippol. 1005. Alii Cererem in fonte Callichoro, vel prope illum in πέτρᾳ Ἀγελάστῳ, consedisse dicunt. Vide Meursium Eleusin. p. 8. & Interpretes ad Callim. H. in Cerer. 16. Ab his omnibus diversus Etymologus M. p. 96. l. 29. scribit: Ἀνακληθρὶς, πέτρα ἐν Μεγάροις, ὅτι ἡ Δήμητρα καθεσθεῖσα ἐπ' αὐτῆς, ἀνεκαλεῖτο τὴν Κόρην· καὶ ἐκ τῆς ἀνακλήσεως τὴν πέτραν Ἀνακληθρίδα καλοῦσιν.

99. Ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται] Idem hemistichium est Od. Η. 131. ubi prava lectio ὑδρεύονται, qua nonnulli usi sunt, ut diphthongos ante consonantes corripi posse ostenderent, hujus etiam Hymni auctoritate repudiatur.

101. Γρηῒ παλαιγενέϊ] Il. Γ. 386.

Οἷαί τε τροφοί εἰσι θεμιστοπόλων βασιλήων
Παίδων, καὶ ταμίαι κατὰ δώματα ἠχήεντα.
Τὴν δὲ ἴδον Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θύγατρες,
Ἐρχόμεναι μεθ᾽ ὕδωρ εὐήρυτον ὄφρα φέροιεν
Κάλπισι χαλκείῃσι φίλα πρὸς δώματα πατρος,

Τέσ-

Γ. 386. Γρηῒ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ. MS: male παλαιγενέῃ. Ovid. Fast. IV. 517. *simularat anum, mitraque capillos Presserat.*

103. Θεμιστοπόλων βασιλήων] Hesychius: Θεμιστοπόλοι. ἄρχοντες δίκαιοι. Sic ille locus distinguendus. Apud eundem alio loco est: Θεμιστός. δίκαιος. βασιλεύς. ὅσιος. Scribendum: Θεμιστοπόλος. δίκαιος βασιλεὺς, ὅσιος. Idem est δικασπόλος, de quo Spanhem. ad Callimach. H. in Jov. 3.

105. Κελέοιο Ἐλευσινίδαο θύγατρες] Rem eodem modo ex Pampho narrat Pausan. in Attic. 39. Ἐντεῦθεν δὲ αὐτὴν, ἅτε γυναῖκα Ἀργεῖαν, ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεοῦ κομισθῆναι παρὰ τὴν μητέρα, καὶ οἱ τὴν Μετάνειραν οὕτω πιστεῦσαι τοῦ παιδὸς τὴν ἀνατροφήν. ubi forte legendum: ἅτε γυναῖκα γραῖαν. item Photius Lex. MS. Κελεὸς, οὗ αἱ θυγατέρες ὑπεδέξαντο τὴν Δήμητραν ἐν Ἐλευσῖνι. Alii aliter, ut Ovidius Fast. IV. 511. unam tantum Celei filiam commemorans.

106. Ὕδωρ εὐήρυτον] Εὐήρυτος addendum Lexicis. Κοτυλήρυτος est Il. Ψ. 34.

107. Κάλπισι χαλκείῃσι] Od. Η. 20. Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ. Apollon. Rh. I. 1207. Τόφρα δ᾽ Ὕλας χαλκῇ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου Δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον. Vide Valckenarium nostrum ad Euripid. Hippol. 121. MS. κάλπῃσι, quam formam lex carminis repudiat, etsi Hesychius & alii Grammatici eam agnoscant.

Τέσσαρες, ὥς τε θεαὶ, κυρήϊον ἄνθος ἔχουσαι,
Καλλιδίκη, καὶ Κλεισιδίκη, Δημώ τ' ἐρόεσσα,
Καλλιθόη θ', ἣ τῶν προγενεστάτη ἦεν ἁπασῶν,
Οὐδ' ἔγνων· χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμεναι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Τίς, πόθεν ἐσσὶ, γρῆυ, παλαιγενέων ἀνθρώπων;
Τίπτε δὲ νόσφι πόληος ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισι
Πιλνᾷς, ἔνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα
Τήλικαι, ὥς σύ περ ὧδε, καὶ ὁπλότεραι γεγάασιν,

Αἵ

108. Κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι] Il. Ν. post vs. 433. hunc versum cum aliis insertum reperit Eustathius: Ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος. Orpheus Argon. 1336. Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον ἄνθος. Eodem fere sensu ὥριον ἄνθος dixit auctor Epigrammatis apud Sponium Itin. T. III. p. 149. Παρθένον ἧς ἀπέλυσε μίτρην, ἧς ὥριον ἄνθος Ἔσχεν ἐν ἡμιτελεῖ παυσάμενον θαλάμῳ.

111. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ] Il. Υ. 131. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Sed hic idem sensus est, qui Od. Λ. 155. χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.

113. Τίς, πόθεν ἐσσὶ] Il. Φ. 150. Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν; Mox MS. πόλιος pro πόληος.

116. Τήλικαι] Sic scripsi pro τήλικας, quod MS. habet. Il. Ω. 486. Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Vide Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripid. cap. 13. p. 141.

Ibid.

Αἴ κέ σε φίλονται ἠμὲν ἔπει, ἠδὲ καὶ ἔργῳ.
Ὣς ἔφαθ'. ἡ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πότνα θεάων·
Τέκνα φίλα, τίνες ἐστὲ γυναικῶν θηλυτεράων,
Χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι. οὔτι ἀεικὲς
Ὑμῖν εἰρομένῃσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Δὼς ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστί· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ.

Νῦν

Ibid. Ὥς σύ περ ὧδε] Il. Ω. 398. Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύ περ ὧδε.

117. Αἴ κέ σε φίλονται] Recte Valckenarius scribit: Αἴ κέ σε φιλεῦνται. Hesiodus Theog. 96. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι φιλεῦνται.

119. Τέκνα φίλα, τινὲς ἐστὲ] Placet mihi conjectura Petri Fonteinii, viri pereruditi, qua simul metri vitium tollitur: Τέκνα φίλ', αἵτινες ἐστὲ &c.

122. Δὼς ἔμοι γ' ὄνομ'] Od. I. 366. Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστ'· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι Μήτηρ, ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι. At metrum claudicans, non Δὼς, sed aliud nomen, a poëta positum arguit. Lege: Δωρὶς ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστι. Nec temere Ceres nomen, quod alioqui Deae marinae proprium est, assumsit. Etymol. M. p. 293. Δωρὶς, ὄνομα θεᾶς· διὰ τὴν γενομένην δωρεὰν τοῖς ἀνθρώποις. Et hoc alia Cereris nomina, quae *dandi* vel *donandi* significationem habent, quodam modo confirmant. Grammaticus MS. in Catalog. Bibl. Riccardianae p. 38. Κλήσεις Δήμητρος· Βότειρα, ζείδωρος, ὀνησιδώρα, βωτιάνειρα, φυσίζοος, Δηὼ, ζωοδότειρα. ubi pro ὀνησιδώρα scribendum ἀνησιδώρα. Vide St. Berglerum ad Alciphron. I. 3. Haec mea de hoc loco sententia est: in qua non acquiescens Cl. Fonteinius, scribere malebat: Δηὼ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστί. At sic Ceres, aeque nota Δηοῦς, ac Δήμητρος nomine, cum latere vellet, semet ipsa in-

Νῦν αὖτε Κρήτηθεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἤλυθον οὐκ ἐθέλουσα. βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκῃ
Ἄνδρες ληϊστῆρες ἀπήγαγον. οἱ μὲν ἔπειτα
Νηῒ θοῇ Θορικόνδε κατέσχεθον, ἔνθα γυναῖκες
Ἠπείρου ἐπέβησαν ἀολλέες, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίφρονος ἤρατο θυμός.
Λάθρῃ δ' ὁρμηθεῖσα δι' ἠπείροιο μελαίνης,
Φεῦγον ὑπερφιάλους σημάντορας, ὄφρα κε μή με
Ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀπονοίατο τιμῆς.

Οὕτω

indicasſet. Neque Venus in Hymno Homerico vſ. 111. cum & ipſa cognoſci nollet, ſe *Dionaeam* aut *Cytheream*, ſed *Otrei filiam* alieno nomine vocavit.

126. Θορικόνδε] Stephan. Byz. Θορικὸς, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. — ὁ δημότης Θορίκιος, καὶ Θορικεύς. τὰ τοπικὰ, ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ. Formam Θορικεῖς reſtitue in Inſcriptione apud Chandler. p. 70. ubi editur Θορακεῖς. Vide Harpocrat. in v. & ibi Valeſium. Idem Stephanus v. Ἄστυ verſum laudat ex Eratoſthenis Erigona: Εἰσόκε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκεν ἐς ἄστυ. Sic lege, & intellige de Baccho cum Cerere ad Thoricum appellente. Quam fabulam plenius narrat Apollodor. III. 13. p. 227.

127. Ἠπείρου ἐπέβησαν] Od. O. 497. Καλὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν· Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο.

132. Ἀπριάτην] Il. A. 99. Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλι-

Οὕτω δεῦρ' ἱκόμην ἀλαλημένη, ὀδέ τι οἶδα,
Ἥτις δὴ γαῖ' ἐςὶ, καὶ οἵτινες ἐγγεγάασιν;
Ἀλλ' ὑμῖν μὲν πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δοῖεν κȣριδίȣς ἄνδρας, καὶ τέκνα τέκεσθαι,
Ὡς ἐθέλȣσι τοκῆες· ἐμὲ δ' αὖτ' οἰκτείρατε, κȣ̃ραι,
Προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δώμαθ' ἵκωμαι
Ἀνέρος ἠδὲ γυναικὸς, ἵνα σφίσιν ἐργάζωμαι
Πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται.
Καί κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοίνησιν ἔχȣσα

Κα-

ἑλικώπιδα κȣ́ρην Ἀπριάτην, ἀνάποινον. Περάσαντες est *vendentes*, ut Od. Ξ. 297. Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃτι, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο.

134. Οἵτινες ἐγγεγάασιν] Od. Ν. 232. ὄφρ' εὖ εἰδῶ, Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; Η. in Apoll. 467. ὄφρ' εὖ εἰδῶ, Τίς δῆμος, τίς γαῖα, τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν; MS. ἐκγεγάασιν, ut semper in verbis hujus compositionis variatur.

135. Δοῖεν κȣριδίȣς ἄνδρας] Od. Ζ. 180. Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Ἄνδρα τε καὶ οἶκον.

136. Ὡς ἐθέλȣσι τοκῆες] Cl. Valckenarius metri caussa legit: Ὡς ἐθέλȣσι τοκεῖς. Vt hoc versu κȣ̃ραι & φίλα τέκνα, sic τέκος & φίλος vicina sunt Il. Ψ. 626. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες.

138. Τέως] Sic scripsi pro τέων, quod est in MS.

Καλὰ τιθηνοίμην, καὶ δώματα τηρήσαιμι,
Καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
Δεσπόσυνον, καί κ' ἔργα διαθήσαιμι γυναικός.
Φῆ ῥα θεά. τὴν δ' αὐτίκ' ἀμείβετο παρθένος ἀδμής,
Καλλιδίκη, Κελεοῖο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη·
Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη

Τέ-

144. Δεσπόσυνον] Poſt hunc verſum in Cod. MS. alius legitur, ex vſ. 144. & 145. corruptus: Φῆ ῥα θεὰ, καὶ κ' ἔργα διαθήσ' αὐτίκ' ἀμεί. Quem delendum eſſe, librarius monuit punctis ſubnotatis. Verbum διαθήσαιμι cum metrum, tum ſignificatio ſuſpectum facit.

145. Παρθένος ἀδμὴς] Od. Ζ. 109. Ὣς ἥ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.

147. Θεῶν μὲν δῶρα] Od. Σ. 141. Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅ, ττι διδοῖεν. Heſiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 718. Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων. Theognis vſ. 446. ἀλλ' ἐπιτολμᾶν Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν. Recte Veteres, tanquam Plutarchus de aud. poët. p. 32. δῶρα θεῶν in Homero interpretantur *ſortem divinitus datam*. Quod Tragici imitatione ſua confirmant. Sophocles Philoct. 1309. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν Τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν. Euripides in Stobaeo Grotii p. 451. τὰς δὲ δαιμόνων τύχας Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός. Nec aliter hanc locutionem accipiam H. in Apoll. 190. Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας. Δῶρα θεῶν pro *ſorte* eo modo ponuntur, quo δῶρα Μουσῶν pro *carmine*, δῶρα Ἀφροδίτης pro *venuſtate*, & ejus generis alia, de quibus Dorvillius Crit. Vann. p. 643.

Τέτλαμεν ἄνθρωποι· δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
Ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἠδ' ὀνομήνω
Ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς,
Δήμου τε προὔχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πόληος
Εἰρύαται βουλῇσι καὶ ἰθείῃσι δίκῃσιν.
Ἡ μὲν Τριπτολέμου πυκιμήδεος, ἡ δὲ Διόκλου,

Ἡ

148. Δὴ γὰρ πολὺ φέρτεροί εἰσιν] Simili ſententia Theognis vſ. 617. Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται· Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

51. Κρήδεμνα πόληος Εἰρύαται] Il. Π. 542. Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ. Heſiodus Aſp. 105. Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα.

153. Ἡ μὲν Τριπτολέμου] In ἡ μὲν intelligo οἰκία. Quae frequentiſſima ellipſis eſt. Vide Marklandum ad Lyſiam Or. XII. p. 559. Notandum eſt, Triptolemum ab Homero, non Celei filium dici, ut a plerisque, ſed principem vel regulum Eleuſinis. De eo nota omnia. At minus vulgare eſt, quod habet Lexicon Rhetoricum MS. Κορωνίδαι, γένος Ἀθήνῃσιν ἱερὸν ἀπὸ Κάνωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Κόρωνος. Καὶ Κορωνίδαι, γένος ἱερὸν Ἀθήνησιν. ἀμφότεροι δὲ ἦσαν παῖδες Τριπτολέμου. ubi ex Harpocratione v. Κοιρωνίδαι, corrigendum: Κοιρωνίδαι, γένος Ἀθήνῃσιν ἱερὸν ἀπὸ Κοίρωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Κρόκωνος. καὶ Κροκωνίδαι, γένος &c. Croconi Saeſaram, Celei filiam, nupſiſſe, narrat Pauſanias in Attic. 38. Quod ipſum argumento eſt, Triptolemum, Croconis patrem, non fuiſſe Celei filium.

Ibid. Διόκλου] Dioclis memoriam, praeter Homerum, unus conſervavit Plutarchus Theſ. p. 5. B, ἀλλὰ Θησέα

φα-

Ἡ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο,
Καὶ Δολίχου, καὶ πατρὸς ἀγήνορος ἡμετέροιο.
Τῶν πάντων ἄλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσιν.
Τάων οὐκ ἄν τις σε κατὰ πρώτιστον ὀπωπὴν
Εἶδος ἀτιμήσασα, δόμων ἀπονοσφίσειεν,

'Αλ-

φασὶν, οὐχ ὅτε τὸ πρῶτον ἐβάδιζεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλ' ὕστερον, Ἐλευσῖνά τε λαβεῖν Μεγαρέων ἐχόντων, παρακρουσάμενον Διοκλέα τὸν ἄρχοντα. Qui hic Δίοκλος, infra Διοκλῆς dicitur. Nec tamen Δίοκλος mutem. Nam certiſſimum eſt, quicquid Munckerus ad Antonin. Lib. 34. contra diſputet, veteres promiſcue dixisſe Ἴφικλος, Ἰφικλῆς, Πάτροκλος, Πατροκλῆς, Δήμοκλος, Δημοκλῆς, Ἐτέοκλος, Ἐτεοκλῆς, &c. Vide Euſtath. ad Il. A. p. 112. & Hemſterhuſ. ad Lucian. Dial. Mort. XI. p. 377.

154. Καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο] Hunc locum laudat Pauſanias, de Eumolpo agens, in Attic. 38. Ὁμήρῳ δὲ ἐς μὲν τὸ γένος ἐστὶν αὐτοῦ πεποιημένον οὐδέν· ἐπονομάζει δὲ ἀγήνορα ἐν τοῖς ἔπεσι τὸν Εὔμολπον. Ex quo apparet, Pauſaniam in Hymni exemplo, quo utebatur, duorum epithetorum ſede permutata, ſcriptum reperiſſe: Ἡ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀγήνορος Εὐμόλποιο, Καὶ Δολίχου, καὶ πατρὸς ἀμύμονος ἡμετέροιο. Quod nec mihi diſplicet, praeſertim cum epitheton ἀμύμων patri etiam tribuatur Od. Η. 29. ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει. De Eumolpo videndi Interpretes ad Ovidii Met. XI. 93. Polyxeni & Dolichi nulla, quod ſciam, apud alios mentio reperitur.

156. Πορσαίνουσιν] Hoc loco firmatur lectio Homeri Il. Γ. 411. Κείνου πορσανέουσα λέχος. ubi in aliis libris eſt πορσυνέουσα. Vide Schol. & Euſtath. Si quem πορσαίνουσιν ſine nomine adjecto poſitum offendit, κατὰ cum hoc verbo jungat, ut ſit δώματα καταπορσαίνουσιν, *domos curant.* MS. περσαίνουσιν.

Ἀλλά σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοείκελος ἐσσί.
Εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς
Ἔλθωμεν, καὶ μητρὶ βαθυζώνῳ Μετανείρῃ
Εἴπωμεν τάδε πάντα διαμπερὲς, αἴ κέ σ᾽ ἀνώγει
Ἡμέτερόνδ᾽ ἰέναι, μηδ᾽ ἄλλων δώματ᾽ ἐρευνᾶν.
Τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ
Ὀψίγονος τρέφεται, πολυεύχετος, ἀσπάσιός τε.
Εἰ τόν γ᾽ ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,

Ῥεῖά

161. Μετανείρῃ]. De *Metanira*, cujus nomen per librariorum errorem saepe abiit in *Meganira*, vide Meursium Athen. Att. III. 1. &, qui Meursiana repetiit, N. Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. Quae ab omnibus constanter Μετάνειρα, in Marmore chronico Oxon. p. 22. Νεαίρα vocatur, forte marmorarii culpa. Eandem non Celei, sed Hippothoontis uxorem dicunt Schol. Euripid. Orest. 964. & Schol. Nicandri Alexiph. 130. quorum alter alterum compilavit. Sed Nicandri Scholiastes in aliis quoque variat, ut ad Theriac. 486. ἡ Δημήτηρ Κελεὸν λαβοῦσα, ἀνέτρεφεν ὡς υἱόν. nisi corrigere malis: ἡ Δημήτηρ Τριπτόλεμον Κελεοῦ λαβοῦσα. Certius est, apud eundem ex Antonino Liber. cap. 24. legendum esse: τῆς δὲ θυσίας γενομένης ἐπ᾽ αὐτῇ, παρὼν Ἀσκάλαβος ὁ υἱὸς Μετανείρας. Vulgo pro Ἀσκάλαβος legitur Ἄβας, vitio facile nato ex scripturae compendio.

166. Ἥβης μέτρον ἵκοιτο] Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. 132. Ἀλλ᾽ ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο. ubi vide Graevium.

Ῥεῖά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
Ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίη.
Ὣς ἔφαθ'. ἡ δ' ἐπένευσε καρήατι. ταὶ δὲ φαεινὰ
Πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι.
Ῥίμφα δὲ πατρὸς ἵκοντο μέγαν δόμον, ὦκα δὲ μητρὶ
Ἔννεπον, ὡς εἶδόν τε καὶ ἔκλυον. ἡ δὲ μάλ' ὦκα
Ἐλθούσας ἐκέλευε καλεῖν ἐπ' ἀπείρονι μισθῷ.
Αἳ δ', ὥς τοι ἔλαφοι, ἢ πόρτιες ἤαρος ὥρῃ,
Ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ,
Ὣς αἳ ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας ἱμεροέντων,

Ἤϊ-

168. Ἀπὸ θρεπτήρια δοίη] In Cod. MS. & hic, & infra vſ. 223. ubi idem verſus repetitur: τόσα κέν τοι ἀποθρεπτήρια δοίη. Perperam. Il. Δ. 478. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. Heſiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. 188. οὐδὲ μὲν οἵ γε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. Vide Cl. Valckenarium ad Euripid. Phoeniſſ. 45.

172. Ὡς εἶδόν τε] Scribe, ὅσσ' εἶδόν τε.

174. Αἳ δ', ὥς τοι ἔλαφοι,] Comparandus ſimilis locus Od. Κ. 410. Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι. Dionyſius Perieg. 843. Σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷά τε νεβροὶ, Σκαίρουσι.

Ibid. Ἤαρος] Scrib. εἴαρος, quamvis ea ſcriptura bis occurrat apud Heſych. v. Ἦαρ, & v. Ἡεροπότης.

176. Ἑανῶν] Sic ſine adſpiratione ſcribitur in MS. Vide ſupra ad vſ. 88.

Ἤϊξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτὸν, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις αἴσσοντο κροκηΐῳ ἄνθει ὁμοῖαι.
Τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρὴν θεὰν, ἔνθα πάρος περ
Κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δώματα πατρὸς
Ἡγεῦνθ'. ἡ δ' ἄρ' ὄπισθε, φίλον τετιημένη ἦτορ,
Στεῖχε κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος
Κυάνεος ῥαδινοῖσι θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν.
Αἶψα δὲ δώμαθ' ἵκοντο διοτρεφέος Κελεοῖο,
Βὰν δὲ δι' αἰθούσης, ἔνθα σφίσι πότνια μήτηρ
Ἧστο παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Παῖδ' ὑπὸ κόλπῳ ἔχουσα, νέον θάλος. αἱ δὲ παρ' αὐτὴν
Ἔδραμον. ἡ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσί· καί ῥα μελάθρου

Κῦ-

177. Ἀμφὶ δὲ χαῖται] Il. Ζ. 509. ἀμφὶ δὲ χαῖται Ὤμοις αἴσσονται. Mox κροκηΐῳ ἄνθει, ut Ovid. Art. I. 530. *croceas irreligata comas.*

182. Κατὰ κρῆθεν κεκαλυμμένη] Od. Θ. 92. Ἂψ Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν. Vox κατακρῆθεν divisim quoque scribitur apud Hesiod. Theog. 574. & Hesych. conjuncte Il. Π. 548. Od. Λ. 587. & apud Etymol. M. quod praeferendum.

186. Ἧστο παρὰ σταθμὸν] Od. Α. 333. Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

188. Μελάθρου Κῦρε κάρη] Nobilem illam Eridis mensuram, quae est Il. Δ. 443. Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ

Κῦρε κάρη· πλῆσεν δὲ θύρας σέλαος θείοιο.
Τὴν δ' αἰδώς τε, σέβας τε, ἰδὲ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Εἶξε δέ οἱ κλισμοῖο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγεν.
Ἀλλ' οὐ Δημήτηρ ὡρηφόρος, ἀγλαόδωρος,
Ἤθελεν ἑδριάασθαι ἐπὶ κλισμοῖο φαεινοῦ,

Ἀλλ'

χθονὶ βαίνει. non modo Poëta noster, sed etiam Callimachus transtulit ad Cereris magnitudinem declarandam, H. in Cer. 59. γείνατο δ' αὖ θεῦς· Ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπω. Ex hoc autem loco emendandus est Homericus Hymnus in Vener. 173. Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων, Ἔστη πὰρ κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρου. Ἧιρε κάρη. Lege & distingue: Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων, Ἔστη πὰρ κλισίῃ· εὐποιήτου δὲ μελάθρου Κῦρε κάρη. In hac correctione quod praecipuum est κῦρε, suppeditavit Codex Moscov. eximiae bonitatis. Μελάθρου κῦρε κάρη explica, *caput trabes tecti tetigit*. Verbum κύρειν vel κυρεῖν praeclare illustravit Valckenarius noster ad Euripid. Hippol. 744.

190. Πλῆσεν δὲ θύρας σέλαος] Od. T. 38. in simili ἐπιφανείᾳ Minervae: Εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο. Ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον. Saepe Deorum praesentia lumine cognoscebatur. Vide, ne in re nota sim longior, inf. vs. 281. & Ovid. Fast. VI. 251.

191. Εἶξε δέ οἱ κλισμοῖο] Od. Π. 42. Τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς. Theognis vs. 931. ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν Εἴκουσιν χώρης, οἵ τε παλαιότεροι. Phocylides vs. 207. Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν Ἕδρης.

194. Κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα] Idem hemistichium est H. in Vener. 157. quod venuste expressit Virgil. Aen. XI. 480. *oculos dejecta decoros*. Apollon. Rhod. III. 1062. σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βα-

Ἀλλ' ἀκέουσα ἔμιμνε, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα·
Πρίν γ' ὅτε δή οἱ ἔθηκεν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα
Πηκτὸν ἕδος, καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύφεον βάλε κῶας.
Ἔνθα καθεζομένη προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην,
Δηρὸν δ' ἄφθογγος τετιημένη ἧστ' ἐπὶ δίφρου.
Παῖδα δέ μοι τρέφε τόνδε, τὸν ὀψίγονον καὶ ἄελπτον

Ὦ-

βαλοῦσα. Achilles Tat. VI. p. 371. ἀνανεύσασα μικρὸν, αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς κατέβαλεν.

195. Ἰάμβη] Unus Homerus famulae Iambae, quam ceteri ſcriptores omnes, a Kuſtero ad Suid. v. Ἰάμβη laudati, petulantem & procacem fuiſſe dicunt, probitatis honeſtatisque tribuit teſtimonium. Quo magis miror, alia omnia tradi a Scholiaſte ad Nicandri Alexiph. 130. Ἰάμβη δέ τις δούλη τῆς Μετανείρας, ῥαθυμοῦσαν τὴν θεὸν ὁρῶσα, γελοιώδεις λόγους, καὶ σκώμματά τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. — ὅτι δὲ διὰ γλήχωνος ἔπιεν ἡ Δημήτηρ τὸν κυκεῶνα, καὶ διὰ τὴν χλεύην Ἰάμβης ἐγέλασεν ἡ θεὰ, ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις λέγεται. Primum pro ῥαθυμοῦσαν lege ἀθυμοῦσαν ex Scholiaſte ad Euripid. Oreſt. 965. Deinde, ubi in hoc Hymno potionis Cereri datae, ubi ſcurrilium jocorum, quibus Iambe Cereris riſum provocarit, reperitur mentio? Omnino Scholiaſtes aut memoria lapſus eſt, aut Hymnum Homericum legit, ab eo, quem nunc edimus, prorſus diverſum.

Ibid. Κέδν' εἰδυῖα] Od. A. 428. Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα Εὐρύκλεια.

196. Ἐπ' ἀργύφεον βάλε κῶας] Sic refinxi, quod in Cod. MS. legebatur, ἐπ' ἀργύφεον βάλε κῶμα. Od. T. 100. ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα Δίφρον ἐΰξεστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν.

199. Παῖδα δέ μοι τρέφε] Ante hunc verſum, manifeſtum

Ὤπασαν ἀθάνατοι· πολυάρητος δέ μοι ἐστίν.
Εἰ τόν γε θρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Ἦ ῥά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
Ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίην.
Τὴν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος Δημήτηρ·
Καὶ σὺ, γύναι, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἐσθλὰ πόροιεν.
Παῖδα δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι, ὥς με κελεύεις,
Θρέψω. κοὔ μιν, ἔολπα, κακοφραδίῃσι τιθήνης

Οὔτ᾽

festum est, unum aut forte plures versus, quibus, quomodo Metanira salutarit Cererem, exprimebatur, periisse.

200. Πολυάρητος δέ μοι ἐστίν.] Non dubitavi hanc lectionem reponere pro corrupta Codicis MS. πολυήρατος δέ μοι ἐστίν. Od. Τ. 404. Αὐτόλυκ᾽, αὐτὸς νῦν ὄνομ᾽ εὕρεο, ὅττι κε θείης Παιδὸς παιδὶ φίλῳ· πολυάρητος δέ τοι ἐστι. Idem est πολυεύχετος supra vs. 265. Vide magnum Hemsterhusium ad Hesych. v. Ἀπόθεστος. Πολυάρητος autem & πολυήρατος non solum librarii confuderunt, sed ipse etiam Hesychius v. Πολυήρατος.

201. Εἰ τόν γε θρέψαιο] Supra vs. 166. Εἰ τόν γ᾽ ἐκθρέψαιο.

202. Ἦ ῥά κε τίς] Supra vs. 167. Ῥεῖά κε τίς.

206. Ὥς με κελεύεις, Θρέψω] Lege: ὥς με κελεύεις, Θρέψειν.

207. Κακοφραδίῃσι τιθήνης] Nimirum peritae nutricis erat, infantum collo alligare amuleta veneficiorum, incantationis, invidiae. Orpheus de Lapid. 34. p. 310. Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη Λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὄσσε Μεγαίρης.

Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐπηλυσίῃ δηλήσεται, οὔθ᾽ ὑποταμνόν.
Οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὑλοτόμοιο,
Οἶδα δ᾽ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἐσθλὸν ἐρυσμόν.

Ὡς

208. Ἐπηλυσίῃ δηλήσεται] Codex MS. ἐπηλσίησι δηλήσεται. quod, metro & constructione postulante, correxi. Vox ἐπηλυσίη etiam reperitur H. in Mercur. 37. de quo loco mox dicemus. Bene & ad hunc locum accommodate Hesychius: Ἐπηλυσία, ἐπῳδὴ φαρμακῶν. Eandem fere vim habent vocabula ἐπαγωγὴ & ἐπιπομπὴ, de quibus disputavimus ad Timaei Lex. Platon. p.84.

Ibid. Οὐθ᾽ ὑποταμνόν] Hoc quid sit, nescio. Venit in mentem legere, ὑλόταμνον, ut forma tantum differat a sequenti ὑλότομον. At quae tandem vis utrique vocabulo subjecta est? Herbam potentem ad maleficia esse, e contextu colligas. Ὑλόταμνον eandem formam habet, quam δίκταμνον· ὑλότομον eandem, quam βούτομον & ἔκτομον· quae sunt nota plantarum genera. Sed satius est, ab hoc ulcere manum abstinere.

209. Οἶδα γὰρ ἀντίτομον] Frequens est loquendi forma, τέμνειν φάρμακον, pro *medicamentum parare*. Plato de Legg. VIII. p. 645. G. καὶ τί τεμὼν φάρμακον τούτοις ἑκάστοις, τοῦ τοιούτου κινδύνου διαφυγὴν εὑρήσει; Vide Salmasium Plin. Exerc. p. 96. Hinc ἄκος τομαῖον pro *remedio* apud Aeschyl. Choëphor. 537. & ἀντίτομον eadem potestate. Hesychius: Ἀντίτομον. φάρμακον ἀντιπαθὲς, ὅπερ ὁ πιὼν οὐ βλάπτεται ὑπό τινος. ἀλεξιφάρμακον. ubi vide Interpretem. Eandem vocem Polluci V. 132. praeter alios, vindicavit Adr. Heringa Observ. 3. p. 27. Sed nemo melius explicuit, quam Stanlejus ad Aeschyl. Agam. 17.

210. Οἶδα δ᾽ ἐπηλυσίης] Hunc versum ubi primum vidi, nullo negotio similem & verbis & sententia restitui, Hymn. in Mercur. 37. Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμά. sive, ut in Cod. Moscov. αἶχμα. Repone: Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι ἔχμα. Ἔχμα idem est, quod ἐρυσμός. Sic Apollon. Rhod.

 IV.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, θυώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
Χερσίν τ' ἀθανάτῃσι. γεγήθει δὲ φρένα μήτηρ.
Ὣς ἡ μὲν Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν,
Δημοφόωνθ', ὃν ἔτικτεν ἐΰζωνος Μετάνειρα,
Ἔτρεφεν ἐν μεγάροις. ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἶσος,
Οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος. Δημήτηρ
Χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
Ἡδὺ καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.

Νύκ-

IV. 201. scuta vocat δηΐων θοὸν ἔχμα βελάων. ubi vide Scholiast. Quo autem errore librarius αἶχμα pro ἔχμα, eodem Hesychius scripsit: Αἴχματα. κωλύματα. ut viri docti viderunt. Ἐρυσμὸς, forma tantum discrepans ab ἔρυμα, in Lexicis desideratur.

211. Θυώδεϊ δέξατο κόλπῳ] Il. Z. 483. ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

214. Δημοφόωνθ'] Δημοφῶν Celei filius etiam dicitur ab Apollodoro I. 5. p. 14. in libris scriptis, quos Th. Galeus vidit. Vulgati male habent Δηϊφῶν. Ovidius & alii idem de Triptolemo narrant.

216. Δημήτηρ χρίεσκ' ἀμβροσίῃ] Cum toto hoc loco comparandus est Apollonius Rhod. IV. 869. idem de Thetide & Achille narrans, quod Homerus de Cerere & Demophonte: Ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός· ἦματα δ' αὖτε Ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο Ἀθάνατος, καὶ οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι. Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ εὐνῆς ἀναπάλμενος εἰσενόησε Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός· ἧκε δ' ἀϋτὴν Σμερδαλέην ἐσιδὼν, μέγα νήπιος. ἡ δ' ἀΐουσα Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα. &c.

218. Ἡδὺ καταπνείουσα] Id est, divinum ei vigorem

Νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει, ἠΰτε δαλὸν,
Λάθρα φίλων γονέων. τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο,
Ὡς προθαλὴς τελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἐῴκει.
Καί κεν μιν ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε,
Εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν ἐΰζωνος Μετάνειρα,
Νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
Σκέψατο, κώκυσεν δὲ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρὼ,
Δείσασ' ᾧ περὶ παιδὶ, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,

Καὶ

rem afflabat. Ovid. Faſt. IV. 540. *Jungere dignata eſt os puerile ſuo. Pallor abit, ſubitaeque vigent in corpore vires. Tantus coeleſti venit ab ore vigor.* Claudianus de Laude Seren. 86. *Nec tua mortalis meruit cunabula nutrix. Ubera prima dabant gremiis redolentibus Horae, Ternaque te nudis innectens Gratia membris Afflavit.*

219. Νύκτας δὲ κρύπτεσκε] Ovidius Faſt. IV. 553. *Inque foco pueri corpus vivente favilla Obruit, humanum purget ut ignis onus.* ubi non imiter Burmannum, ex uno Cod. *opus* praeferentem. *Onus* eſt, quicquid terrenum & mortale eſt in homine, quicquid, ut Virgilii verbis utar Aen. VI. 730. igneum coeleſtemque vigorem hebetat & tardat. Philoſophi Platonici ὄγκον & ὄχλον dicunt. Vide, quae diſcipulorum meorum optimus, Daniel Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 34. diſputavit.

221. Θεοῖσι δὲ ἄντα ἐῴκει] Idem hemiſtichium Il. Ω. 630.

222. Καί κεν μιν ποίησε] Od. Ε. 136. ἠδὲ ἔφασκον Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα. Pro ποίησεν MS. ποίησα.

225. Καὶ ἄμφω πλήξατο μηρὼ]

Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον Δημοφόων, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
Κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
Ὣς φάτ' ὀδυρομένη. τῆς δ' ἄϊε δῖα θεάων.
Τῇ δὲ χολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ,
Παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε,
Χείρεσσ' ἀθανάτῃσι ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε,
Ἐξανελοῦσα πυρὸς, θυμῷ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς,
Καί ῥ' ἄμυδις προσέειπεν ἐΰζωνον Μετάνειραν·
Νήϊδες ἄνθρωποι καὶ ἀφράδμονες, οὔτ' ἀγαθοῖο
Αἶσαν ἐπερχομένου προγνώμενοι, οὔτε κακοῖο.

Καὶ

ρῶ] Il. M. 162. Δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὣ πεπλήγετο μηρώ.

233. Ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε] Il. M. 205. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε. Od. I. 461. τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε. MS. habet, ἄπω ἕο.

234. Ἐξανελοῦσα πυρὸς] Apollodorus I. 5. p. 15. in ceteris fere consentiens Homero, Demophontem igni consumtum tradit.

236. Νήϊδες ἄνθρωποι] Hunc locum manifesta imitatione expressit Pseudo-Orpheus Fragm. p. 394. ed. Gesn. Θῆρές τ' οἰωνοί τε, βροτῶν δ' ἀλιτήρια φῦλα, Ἄχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν Εἰδότες, οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι Φράδμονες, οὔτ' ἄποθε μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος, Οὔτ' ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι τε καὶ ἕρξαι Ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

Καὶ σὺ γὰρ ἀφραδίῃσι τεῆς μήκιστον ἀάσθης.
Ἴστω γὰρ, θεῶν ὅρκος, ἀμείλικτον Στυγὸς ὕδωρ,
Ἀθάνατόν κέν τοι καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα
Παῖδα φίλον ποίησα, καὶ ἄφθιτον ὤπασα τιμήν.
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὥς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
Τιμὴ δ' ἄφθιτος αἰὲν ἐπέσσεται, οὕνεκα γούνων
Ἡμετέρων ἐπέβη, καὶ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἴαυσεν.
Ὥρῃσιν δ' ἄρα τῷ γε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναυξήσουσ' ἤματα πάντα.

Εἰμὶ

241. Ποιήσα] MS. ποιήσασα.

242. Νῦν δ' οὐκ ἔσθ'] Leviter mutavi scripturam Codicis, quae haec est: Νῦν δ' οὐκ ἔθ' ὥς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι. Il. Φ. 565. Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.

243. Ἄφθιτος] MS. ἄφθιτον.

244. Καὶ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἴαυσεν] Il. Ξ. 213. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.

247. Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναυξήσουσ'] Metri ratio postulat, ut legatur: Αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναύξουσ' ἤματα πάντα. quod etiam probabat Valckenarius noster. Ceterum an Cereris vaticinatio exitum habuerit, nescimus. Certe historia nullam, quod sciam, belli civilis inter Eleusinios gesti mentionem facit.

Εἰμὶ δὲ Δημήτηρ τιμάοχος, ἥ τε μέγιστον
Ἀθανάτοις θνητοῖσί τ᾽ ὄνειαρ κ᾽ χάρμα τέτυκται.
Ἀλλ᾽ ἄγε, μοι νηόν τε μέγαν, κ᾽ βωμὸν ὑπ᾽ αὐτῷ,
Τευχόντων πᾶς δῆμος, ὑπαὶ πόλιν, αἰπύ τε τεῖχος,
Καλλιχόρου καθύπερθεν, ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ.
Ὄργια δ᾽ αὐτὴ ἐγὼν ὑποθήσομαι, ὡς ἂν ἔπειτα,
Εὐαγέως ἔρδοντες, ἐμὸν νόον ἱλάσκοισθε.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ, μέγεθός τε κ᾽ εἶδος ἄμειψε,
Γῆρας ἀπωσαμένη. περί τ᾽ ἀμφί τε κάλλος ἄητο,

Ὀδμὴ

248. Τιμάοχος] H. in Vener. 31. de Vesta: Πᾶσιν δ᾽ ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι. Τιμοῦχος, vel poëtice τιμάοχος est, qui primum locum tenet, summo honore praeditus est. Unde magistratus in nonnullis Graecorum civitatibus τιμοῦχοι dicebantur. Vide Is Casaubonum ad Athen. IV. 13.

249. Θνητοῖσί τ᾽] MS. θνητοῖσιν. Ut versus rectis pedibus incedat, scribendum: Ἀθανάτοις θνητοῖσί τ᾽ ὄνειαρ, χάρμα τ᾽, ἐτύχθη.

252. Καλλιχόρου καθύπερθεν] Triptolemi quidem, non Cereris, templum in Eleusiniis reperit Pausanias Attic. 38. ut Cereris jam tum injuria temporis abolitum videatur. Post omnis religio translata est in inclytum illud Ἐλευσίνιον, quod Athenis erat; de quo idem Attic. 14. De Callichoro fonte vide Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. 16.

256. Κάλλος ἄητο] Hesiodus Asp. 8. Τῆς κ᾽ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ᾽ ἀπὸ κυανεάων Τοῖον ἄηθ᾽, οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. ad quem locum respexit Etymologus M. p. 23. l. 15. ἄητο explicans ἀπαυγάζει. Hoc verbum, quod in

Ὀδμὴ δ᾽ ἱμερόεσσα θυηέντων ἀπὸ πέπλων
Σκίδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο
Λάμπε θεῆς, ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους,
Αὐγῆς δ᾽ ἐπλήσθη πυκινὸς δόμος, ἀστεροπῆς ὥς.
Βῆ δὲ δι᾽ ἐκ μεγάρων. Τῆς δ᾽ αὐτίκα γούνατ᾽ ἔλυντο,
Δηρὸν δ᾽ ἄφθογγος γένετο χρόνον, οὐδέ τι παιδὸς
Μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι.
Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινὴν,
Κὰδ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ εὐστρώτων λεχέων θόρον. ἡ μὲν ἔπειτα,
Παῖδ᾽ ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ·

Ἡ

in primis frequentavit Apollon. Rhod. II. 81. III. 288. 688. IV. 1673. interdum iisdem translationibus inservit, quibus Latinum *spiro*. Vide Eustath. ad Il. Φ. p. 1242.

259. Κόμαι κατενήνοθεν ὤμους] Hesiodus Asp. 269. πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους ubi quam inanis sit Gujeti conjectura, πολλὴ δὲ κόνις ἐπενήνοθεν ὤμοις, hic locus ostendit.

260. Αὐγῆς δ᾽ ἐπλήσθη] Sic correxi quod erat in Cod. MS. Αὐτῆς δ᾽ ἐπλήσθη. Hegesippi Epigramma ex emendatione nostra Ep. Crit. II. p. 44. ἐφάνη γὰρ οἱ αὐτὰ (Diana) Ἱστοῦ παρὰ κρόκαισιν, ὡς αὐγὰ πυρός. Vide supra ad vs. 189.

262. Δηρὸν—χρόνον] Il. Ξ. 206. Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται.

264. Ἐλεινὴν] Pro ἐλεεινὴν, quod in Cod. MS. est, rariorem formam ἐλεινὴν reposui, ut versui laboranti mederer. Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanensi: Ἐλεινὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐλεεινόν. Εὔπολις Αἰξίν.

Ἡ δ᾽ ἄρα πῦρ ἀνέκαι᾽· ἡ δ᾽ ᾽ἔσυτο ποσσ᾽ ἁπαλοῖσι,
Μητέρ᾽ ἀναστήσουσα θυώδεος ἐκ θαλάμοιο.
᾽Αγρόμεναι δέ μιν ἀμφὶς ἐλούεον ἀσπαίροντα,
᾽Αμφαγαπαζόμεναι. τοῦ δ᾽ οὐ μειλίσσετο θυμός.
Χειρότεραι γὰρ δή μιν ἔχον τροφοὶ ἠδὲ τιθῆναι.
Αἳ μὲν παννύχιαι κυδρὴν θεὸν ἱλάσκοντο,
Δείματι παλλόμεναι, ἅμα δ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι
Εὐρυβίῃ Κελεῷ νημερτέα μυθήσαντο,
Ὡς ἐπέτελλε θεὰ, καλλιστέφανος Δημήτηρ.
Αὐτὰρ ὅ γ᾽ εἰς ἀγορὴν καλέσας πολυπείρονα λαὸν,
Ἤνωγ᾽ ἠϋκόμῳ Δημήτερι πίονα νηὸν
Ποιῆσαι, καὶ βωμὸν ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ.
Οἱ δὲ μάλ᾽ αἶψα πίθοντο, καὶ ἔκλυον αὐδήσαντος,
Τεῦχον δ᾽, ὡς ἐπέτελλ᾽. ὁ δ᾽ ἀέξετο δαίμονος αἴσῃ.

Αὐ-

ξίν. Eustath. ad Il. x. p. 1276. Ὅτι δὲ τὸ ἐλεεινὸν, καὶ ἐλεινὸν τρισυλλάβως ἐλέγετο, παραδεδώκασιν οἱ τεχνικοί.

267. Πῦρ ἀνέκαι᾽] Hanc lectionem de correctione nostra in textum recepimus. Codex MS. habet, πυρὰν ἔκαι᾽. Eundem librariorum errorem in Homero Od. I. 251. Ernestus, in Herodoto IV. 145. Wesselingius & Valckenarius notarunt.

277. Ἤνωγ᾽] MS. Ἠνώγει.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐτέλεσσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτοιο,
Βὰν δ' ἴμεν οἴκαδ' ἕκαστος· ἀτὰρ ξανθὴ Δημήτηρ
Ἔνθα καθεζομένη, μακάρων ἀπὸ νόσφιν ἁπάντων,
Μίμνε πόθῳ μινύθουσα βαθυζώνοιο θυγατρός.
Αἰνότατον δ' ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν
Ποίησ' ἀνθρώποις καὶ κύντατον. οὐδέ τι γαῖα
Σπέρμ' ἀνίει· κρύπτεν γὰρ ἐϋστέφανος Δημήτηρ.
Πολλὰ δὲ καμπύλ' ἄροτρα μάτην βόες εἷλκον ἀρούραις·
Πολλὸν δὲ κρῖ λευκὸν ἐτώσιον ἔμπεσε γαίῃ.

Καὶ

281. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐτέλεσσαν] Monuit me amicissimus Valckenarius, versum justo longiorem sic corrigendum esse: Αὐτὰρ ἐπεὶ τέλεσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτοιο. Mox cum Cl. Wyttenbachio scribe: Βὰν ῥ' ἴμεν.

284. Μίμνε πόθῳ μινύθουσα] Apollon. Rhod. I. 286. Σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος. Vide J. F. Gronovium ad Liv. XXI. 52.

285. Αἰνότατον δ' ἐνιαυτὸν] Crudele Cereris consilium etiam Ovidius narrat Met. V. 477. seqq. *Ergo illic saeva vertentia glebas Fregit aratra manu: parilique irata colonos Ruricolasque boves leto dedit: arvaque jussit Fallere depositum; vitiataque semina fecit.* &c. Contra Carcinus, poëta tragicus, apud Diodor. Sicul. V. p. 334. tradit, Siculos prae moerore, quem ex Proserpinae raptu cepissent, agriculturam neglexisse, & sic fame periisse: πένθεσι δὲ παρθένου Σίτων ἄμοιρον διοτρεφὲς φθίνειν γένος.

289. Ἐτώσια ἔμπεσε γαίῃ] Il. Ρ. 633. de telis frustra jactis: ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

Καί νύ κε πάμπαν ὄλεσσε γένος μερόπων ἀνθρώπων
Λιμοῦ ὑπ᾽ ἀργαλέης, γεράων τ᾽ ἐρικυδέα τιμὴν,
Καὶ θυσιῶν ἤμερσεν Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντας,
Εἰ μὴ Ζεὺς ἐνόησεν, ἑῷ δ᾽ ἐφράσσατο θυμῷ.
Ἶριν δὲ πρῶτον χρυσόπτερον ὦρσε καλέσσαι
Δήμητρ᾽ ἠΰκομον, πολυήρατον εἶδος ἔχουσαν.
Ὣς ἔφαθ᾽. ἡ δὲ Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Πείθετο, καὶ μεσσηγὺ διέδραμεν ὦκα πόδεσσιν.
Ἵκετο δὲ πτολίεθρον Ἐλευσῖνος θυοέσσης,
Εὗρε δὲ ἐν νηῷ Δημήτερα κυανόπεπλον,
Καί μιν φωνήσασ᾽, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Δημῆτερ, καλέει σε πατὴρ Ζεὺς ἄφθιτα εἰδὼς,

Ἐλ-

293. Ἑῷ δ᾽ ἐφράσσατο] Fonteinius noſter malit: ἑῷ τ᾽ ἐφρ. ut Od. Κ. 453.

294. Ἶριν δὲ πρῶτον] Hanc certam & liquidam emendationem recepi. In Cod. MS. legitur, Ἥρην δὲ πρῶτον χρυσόπτερον, errore nato ex recentiorum Graecorum pronuntiatione. Il. Θ. 398. Ἶριν δ᾽ ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν. Iridis miniſterium in hac fabula etiam commemorat Claudianus de Rapt. Proſerp. III. 1.

297. Μεσσηγὺ διέδραμεν] H. in Apoll. 107. Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ᾽ ἄκουσε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις, Βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσσηγύ.

301. Καλέει σε πατὴρ] Forte,

Ἐλθέμεναι μετὰ φῦλα θεῶν αἰειγενετάων.
Ἀλλ' ἴθι, μηδ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος ἐκ Διὸς ἔστω.
Ὣς φάτο λισσομένη. τῆς δ' οὐκ ἐπεπείθετο θυμός.
Αὖτις ἔπειτα μάκαρας θεοὺς αἰὲν ἐόντας
Πάντας ἐπιπροΐαλλεν. ἀμοιβηδὶς δὲ κίοντες
Κίκλησκον, καὶ πολλὰ δίδον περικαλλέα δῶρα,
Τιμάς θ', ἅς κ' ἐθέλοιτο μετ' ἀθανάτοισιν ἑλέσθαι.
Ἀλλ' οὔτις πεῖσαι δύνατο φρένας οὐδὲ νόημα
Θυμῷ χωομένης. στερεῶς δ' ἠναίνετο μύθους.

Οὐ

te, ejectis vocibus, σε πατὴρ, legendum: Δημῆτερ, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. ut Il. Ω. 88. Ὄρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. Eadem formula est H. in Vener. 43. & apud Hesiod. Theog. 545. 561.

303. Μηδ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος] Pro eo dicitur Il. Β. 361. Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται Il. Ω. 92. οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται. H. in Apoll. 540. Ἠέ τι τηΰσιόν γ' ἔπος ἔσσεται.

305. Αὖτις ἔπειτα] Recte vidit Valckenarius, ex hoc versu πατὴρ, vel simile Jovis nomen excidisse.

308. Τιμάς θ'] Intellige partes, quas Ceres haberet in hujus universi administratione. Vim vocis, paucis cognitam, egregie explicuit Valckenarius ad Euripid. Hippol. 107. Vide infra vs. 346. Μοῖραν vocat Hesiodus Theog. 348. αἶσαν ibid. 422. λᾶξιν Callimach. H. in Jov. 80.

310. Στερεῶς δ' ἠναίνετο μύθους] Il. Ι. 506. Ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπῃ.

Οὐ μὲν γάρ ποτε, φάσκε, θυώδεος Οὐλύμποιο
Πρίν γ' ἐπιβήσεσθ', ὃ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν,
Πρὶν ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν ἑὴν εὐώπιδα κούρην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
Εἰς Ἔρεβος πέμψε χρυσόρραπιν Ἀργειφόντην,
Ὄφρ', Ἀΐδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
Ἁγνὴν Περσεφόνειαν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἐς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὄφρα, ἑ μήτηρ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, μεταλλήξειε χόλοιο.

Ἑρ-

312. Πρίν γ' ἐπιβήσεσθ'] Fonteinius V. C. versum bene sic constituit: Πρίν γ' ἐπιβήσεσθαι, κ' οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν.

313. Πρὶν ἴδοι] Metro flagitante, scribe: Πρίν γ' ἴδοι. Πρὶν saepe duplicavit Homerus, ut Od. Δ. 475. Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν — Πρίν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῖο Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς. &, Homeri exemplo, Sophocles Trachin. 637. δέδοικα γὰρ, Μὴ πρὶν λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ, Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα. nisi ibi cum doctissimo Brunckio ad Aeschyl. Prometh. 702. legere malis: Μὴ πρῷ λέγοις ἂν &c. Pro πρὶν, πρὶν eodem pleonasmo etiam πρότερον, vel πρῶτον, πρὶν dicitur. Plato Phaedon. p. 389. F. μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος. Vide Dukerum ad Thucyd. VI. 57.

319. Μεταλλήξειε χόλοιο] Il. I. 157. Ταῦτα κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.

Ἑρμῆς δ' ἐκ ἀπίθησεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα γαίης
Ἐσσυμένως κατόρουσε, λιπὼν ἕδος Οὐλύμποιο.
Τέτμε δὲ τόν γε ἄνακτα δόμων ἔντοσθεν ἐόντα,
Ἥμενον ἐν λεχέεσσι σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι,
Πολλ' ἀεκαζομένῃ μητρὸς πόθῳ ἠδ' ἐπ' ἀτλήτων
Ἔργοις θεῶν μακάρων μητίσετο βουλῇ.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη κρατὺς Ἀργειφόντης·
Ἅιδη κυανοχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Ζεύς σε πατὴρ ἤνωγεν ἀγαυὴν Περσεφόνειαν
Ἐξαγαγεῖν Ἐρέβευσφι μετὰ σφέας, ὄφρα, ἑ μήτηρ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς
Ἀθανάτοις παύσειεν· ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον,
Φθῖσαι φῦλ' ἀμενηνὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων,

Σπέρμ'

324. Ἠδ' ἐπ' ἀτλήτων &c.] Legendum: Πολλ' ἀεκαζομένη μητρὸς πόθῳ, ἥ τ' ἀτέλεστον Ἔργοις ἀθανάτων μακάρων μητίσατο βουλήν. Sic si minus omnino, certe ex parte, manum Poëtae mihi assecutus videor.

326. Κρατὺς Ἀργειφόντης] MS. κρατερὸς Ἀργειφόντης. Vide vs. 357.

328. Ζεύς σε πατὴρ] Malim cum Cl. Wyttenbachio: Ζεύς με πατήρ. ut hoc ipse de se dicat Mercurius.

332. Χαμαιγενέων ἀνθρώπων] H.

Στέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθινύθουσα δὲ τιμὰς
Ἀθανάτων. ἡ δ' αἰνὸν ἔχει χόλον, οὐδὲ θεοῖσι
Μίσγεται, ἀλλ' ἀπάνευθε θυώδεος ἔνδοθι νηοῦ
Ἧσται, Ἐλευσῖνος κραναὸν πτολίεθρον ἔχουσα.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς
Ὀφρύσιν, οὐδ' ἀπίθησε Διὸς βασιλῆος ἐφετμῆς.
Ἐσσυμένως δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι Περσεφονείῃ·
Ἔρχεο, Περσεφόνη, παρὰ μητέρα κυανόπεπλον,
Ἤπιον ἐν στήθεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔχουσα,
Μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.

Οὔ-

H. in Vener. 108. κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων. Hesiodus Theog. 879. Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων.

337. Ἐνέρων] MS. ἀνέρων.

Ibid. Μείδησεν—ὀφρύσιν] Ita Hermesianax apud Athen. XIII. p. 597. C. de Cocyto: Κωκυτόν τ' ἀθέμιστον ἐπ' ὀφρύσι μειδήσαντα.

338. Ἀπίθησε — ἐφετμῆς] Notanda est constructio verbi ἀπιθεῖν cum Genitivo, quae iterum occurrit vs. 427. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Διὸς ἀγγελιάων. Hoc schema νησιωτικὸν vocat Lesbonax p. 181.

342. Δυσθύμαινε λίην] Eleganter Wyttenbachius conjicit: Μηδέ τι δυσθύμαινε, φίλη, περιώσιον ἄλλως. Ἄλλως est *frustra*. Supra vs. 83. οὐδέ τι σε χρὴ Μὰψ αὔτως ἄπλητον ἔχειν χόλον.

Οὔτοι ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικὴς ἔσσομ' ἀκοίτης,
Αὐτοκασίγνητος πατρὸς Διός. ἐνθάδ' ἰοῦσα,
Δεσπόσεις πάντων, ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει,
Τιμὰς δὲ σχήσησθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας.
Τῶν δ' ἀδικησάντων τίσις ἔσσεται ἤματα πάντα,
Οἵ κεν μὴ θυσίαισι τεὸν μένος ἱλάσκονται,
Εὐαγέως ἔρδοντες, ἐναίσιμα δῶρα τελοῦντες.
Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ περίφρων Περσεφόνεια,
Καρπαλιμῶς δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος. Αὐτὰρ ὅγ' αὐτὸς
Ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιηδέα λάθρη,

Ἀμφί

345. Δεσπόσεις] Metrum postulat Δεσπόζεις. Ceterum cum hoc loco comparandus Claudianus de Rapt. Proserp. II. 294. seqq. Veterum de hac fabula locis, a Jo. Meursio Eleusin. cap. 25. collectis, adde Ovidium Met. V. 536. & Porphyrium de Abst. An. IV. p. 353.

Ibid. Ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει] Pro eo Il. P. 447. ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει. Mox mihi non placet σχήσησθα.

348. Ἱλάσκονται] Cl. Valckenarius praefert ἱλάσκωνται.

352. Ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε] Ibid. Μελιηδέα λάθρη] Lege: Ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν, μελιηδέα δαῖτα. ut infra vs. 392. Ἔμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκον, μελιηδέ' ἐδωδήν. MS. hoc versu nullum distinctionis signum habet; ut λάθρη etiam ad sequens, Ἀμφὶ ἑ νωμήσας, referri possit. Quod tamen ne sic quidem intelligo.

Ἀμφὶ ἑ νωμήσας, ἵνα μὴ μένοι ἤματα πάντα
Αὖθι παρ᾽ αἰδοίῃ Δημήτερι κυανοπέπλῳ.
Ἵππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρυσέοισιν ὄχεσφι
Ἔντυεν ἀθανάτους πολυσημάντωρ Ἀϊδωνεύς.
Ἡ δ᾽ ὀχέων ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης,
Ἡνία ϗ μάστιγα λαβὼν μετὰ χερσὶ φίλῃσι,
Σεῦε δι᾽ ἐκ μεγάρων· τὼ δ᾽ οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Ῥίμφα δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν· οὐδὲ θάλασσα,
Οὔθ᾽ ὕδωρ ποταμῶν, οὔτ᾽ ἄγκεα ποιήεντα,
Ἵππων ἀθανάτων, οὔτ᾽ ἄκριες, ἔσχεθον ὁρμήν,
Ἀλλ᾽ ὑπὲρ αὐτάων βαθὺν ἠέρα τέμνον ἰόντες.
Στῆσε δ᾽ ἄγων, ὅθι μίμνεν ἐϋστέφανος Δημήτηρ,

Νηοῖο

355. Ἵππους — Ἔντυεν] Il. Ε. 720. Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους. ubi nihil opus esse Clarkii conjectura ἔντυνεν, hic locus ostendit. Quanquam Hesychius etiam vulgatam in Homero lectionem satis confirmat.

357. Ἡ δ᾽ ὀχέων ἐπέβη] Simillimus locus Il. Ε. 364. Ἡ δ᾽ ἐς δίφρον ἔβαινεν, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, ϗ ἡνία λάζετο χερσί· Μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν, τὼ δ᾽ οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

364. Στῆσε δ᾽ ἄγων] Hunc locum emendavi ex Il. Β. 557. Αἴας δ᾽ ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, Στῆσε δ᾽ ἄγων,

Νηοῖο προπάροιθε θυώδεος. ἡ δὲ ἰδοῦσα
Ἤϊξ', ἠΰτε μαινὰς ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλης.
Περσεφόνη δ' ἑτέρω - - - - - -
Μητρὸς ἑῆς κατ - - - - - - -
Ἆλτο θέειν - - - - - - - -

Τη-

ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσαντο φάλαγγες. In Cod. MS. erat, Στῆσε δ' ἀγῶν'.

366. Ἠΰτε μαινὰς] Saepe irati & furiosi Maenadibus comparantur. At quis, sana mente praeditus, matrem ad conspectum filiae, quam periisse putabat, exultantem, Maenadi similem faciat? Repone: ἡ δὲ ἰδοῦσα Ἤϊξ', ἠΰτε κεμμὰς ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλης. Hesychius: Κεμμάς. ἔλαφος νέος. Latine, *hinnulus*. Supra vs. 174. Αἱ δ', ὥς τοι ἔλαφοι, ἢ πόρτιες εἴαρος ὥρῃ, Ἅλλοντ' ἂν λειμῶνα. ubi vide annotationem.

367. Περσεφόνη δ' ἑτέρω] Hic complurium versuum nunquam reparandam jacturam fecimus. De qua lacuna, non alienum fuerit, Cl. Matthaei verba apponere: „ Hic versu 367. „ seqq. & infra vs. 441. „ seqq. ex medio folio pars „ prioris & vetustioris char„ tae interiit. Ejus locum „ nunc recentior charta „ occupat, quae glutine „ est priori juncta. Ubi „ hic spatium vacuum reli„ qui, ibi in Codice et„ iam est vacuum spatium. „ Quae autem linea notavi, „ a manu recentiori partim „ scripta sunt, partim de„ nuo atramento inducta. „ Quia autem Codicis sin„ gula folia binas colum„ nas habent, accidit, ut „ in altera pagina excide„ rent postrema verba ver„ suum; in altera priora ". Hactenus ille. Nos, quicquid manus recentior scripsit, minusculis literis exscribendum curavimus.

Τῆδε - - - - - - - - - -
Ἀ - - - - - - - - - - -
- - - - - - - - - - - -
Τέκνον, μή ῥ' ἀτίμ - - - - - -
Βρώμης. ἐξαύδ - - - - - - - -
Ὡς μὲν γάρ κε νέες - - - - - - -
Καὶ παρ' ἐμοὶ ϗ πατρὶ κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ναιετάεις πάντεσσι τετιμημένη ἀθανάτοισι.
Εἰ δὲ πτᾶσα πάλιν ἴϐσ' ὑπὸ κεύθεσι γαίης

Οἰ-

377. Τετιμημένη ἀθανάτοισι] Graeculus, lacunas explere conatus, metri inſcitiam non uno prodidit indicio, velut hic τετιμημένη ſcribens pro τετιμένη.

378. Εἰ δὲ πτᾶσα] Senſus loci mutili hic eſſe videtur: Si nihil in Orco guſtaſti, apud me & Jovem patrem manebis. Sin quid guſtaſti, tertiam anni partem in Orco deges. Quo magis mihi blanditur conjectura Wyttenbachii: Εἰ δ' ἐπάσω, *ſi guſtaſti*. Totum locum ſic conſtituam: Εἰ δ' ἐπάσω, πάλιν αὖτις ἰϐσ' ὑπὸ κεύθεα γαίης, Οἰκήσεις ὡρῶν τριτάτην μοῖραν. . . . . . Πάλιν & αὖτις centies junguntur, ut a Callimacho H. in L. P. 141. ϗ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσαις Ἵππως. Comparandus infra vſ. 424. Νεῦσε δέ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, Τὰς δὲ δύω παρὰ μητρὶ ϗ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Hinc Graeculus bene ſupplevit μοῖραν. Sed εἰς ἐνιαυτὸν alienum eſt, & metrum perimit.

Οἰκήσεις ὀρέων τριτάτην μοῖραν εἰς ἐνιαυτὸν,
Τὰς δὲ δύω παρ' ἐμοί τε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι.
Ὁππότε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδεσιν ἠαρινοῖσι
Παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Αὖτις ἀγεῖ μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀνθρώποις.
Καί τιν' ἐξαπάτησε δόλῳ κρατερὸς Πολυδέγμων.
Τὴν δ' αὖ Περσεφόνη περικαλλὴς ἀντηύδα·
Τοὶ γὰρ ἐγώ σοι, μῆτερ, ἐρῶ νημερτέα πάντα·
Εὖτέ μοι Ἑρμῆς ἐριούνιος, ἄγγελος ὠκὺς,
Πὰρ πατέρος Κρονίδαο καὶ ἄλλων οὐρανιώνων
Ἐλθεῖν ἐξ Ἐρέβευς ἅμ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα,

Λή-

381. Εὐώδεσιν ἠαρινοῖσι] Melius doctiſſimus Fonteinius ſupplet: Ὁππότε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδεσιν, εἴαρος ὥρῃ.

383. Αὖτις ἀγεῖ] Sic vetus Codex. Wyttenbachius legit ἄνει, ſecunda perſona futuri verbi ἄνειμι, *ſurſum eo, redeo.*

384. Καὶ τιν' ἐξαπάτησε] Lege per interrogationem: Καὶ τίνι σ' ἐξαπάτησε, quanquam ϰ vix ferri poteſt hoc loco.

385. Περικαλλὴς ἀντηύδα] Supple potius: περικαλλὴς ἀντίον ηὔδα.

387. Ἑρμῆς ἐριούνιος] Lex metri poſtulat: Ἑρμείης ἐριούνιος.

389. Ἐλθεῖν ἐξ Ἐρέβευς] Scribendum: Ἤλυθεν ἐξαγαγὼν, ὄφρ', ὀφθαλμοῖσι μ' ἰδοῦσα,

Λή-

Λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς,
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος· ἀτὰρ λάθρῃ
Ἔμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκον, μελιηδέ' ἐδωδὴν,
Ἄκουσαν δὲ βίῃ με προσηνάγκασε πάσασθαι.
Ὤιχετο πατρὸς ἐμοῖο φέρων ὑπὸ κεύθεα γαίης.
Ἐξερέω, καὶ πάντα διΐξομαι, ὡς ἐρεείνεις·
Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἀν' ἱμερτὸν λειμῶνα,

Λευ-

Λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς. Supra vſ. 328. Ζεύς με πατὴρ ἤνωγεν ἀγαυὴν Περσεφόνειαν Ἐξαγαγεῖν Ἐρέβευσφι μετὰ σφέας, ὄφρα, ἑ μήτηρ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα, χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς Ἀθανάτοις παύσειεν. Inde Graeculus verſum 390. bene quidem ſupplevit: at temere arripuit Ἐρέβευς, quod contextus repudiat.

391. Αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος] Lege: Εἶθαρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος. Supplementum ἀνόρουσ' ὑπὸ recte ſumtum eſt ex vſ. 351. Καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος.

Ibid. Ἀτὰρ λάθρῃ Ἔμβαλέ μοι] Miror, hunc locum ſic eſſe interpolatum ex corrupto vſ. 352., cum in promtu eſſet ex vſ. 351. legere: αὐτὰρ ὅ γ' αὐτὸς Ἔμβαλέ μοι &c.

393. Προσηνάγκασε] Scribe, προσηνάγκασσε, aut, ſi hoc paulo inſolentius videatur, προσηνάγκαζε.

394. Ὤιχετο πατρὸς ἐμοῖο] Hic plurium verſuum lacunam eſſe, res ipſa loquitur.

395. Ἐξερέω, καὶ πάντα] Il. I. 61. Ἐξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι.

396. Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι] Hunc locum laudat Pauſanias Meſſen. cap. 30. ut Τύχης nomen ab Homero omnium

Λευκίππη, Φαινώ τε, καὶ Ἠλέκτρη, καὶ Ἰάνθη,
Καὶ Μελίτη, Ἰαχή τε, Ῥόεια τε, Καλλιρόη τε,
Μηλοβότη τε, Τύχη τε, καὶ Ὠκυρόη καλυκῶπις,
Χρυσηΐς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τ', Ἀδμήτη τε,
Καὶ Ῥοδόπη, Πλουτώ τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ,
Καὶ Στὺξ, Οὐρανίη τε, Γαλαξαύρη τ' ἐρατεινὴ,

Παλ-

omnium primo commemoratum doceat: Πρῶτος δὲ, ὧν οἶδα, ἐποιήσατο ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὅμηρος Τύχης μνήμην. ἐποιήσατο δὲ ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς τὴν Δήμητρα, ἄλλας τε τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατέρας καταριθμούμενος, ὡς ὁμοῦ Κόρῃ τῇ Δήμητρος παίζοιεν, καὶ Τύχην ὡς Ὠκεανοῦ, καὶ ταύτην παῖδα οὖσαν. καὶ οὕτως ἔχει τὰ ἔπη· Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἀν' ἱμερτὸν λειμῶνα, Λευκίππη, Φαινώ τε, καὶ Ἠλέκτρη, καὶ Ἰάνθη, Μηλόβοσίς τε, Τύχη τε, καὶ Ὠκυρόη καλυκῶπις. Πέρα δὲ ἐδήλωσεν οὐδὲν ἔτι, &c. Versum interjectum 398. quia nihil ad rem pertinebat, sive ipse Pausanias, sive ejus librarius, omisit.

397. Λευκίππη, Φαινώ τε] Has nymphas omnes Oceani filias dicit Poëta noster vs. 5. Sed ab aliis partim ut Oceani, partim ut Nerei filiae, commemorantur. Vide Homerum Il. Σ. 39. Hesiod. Theog. 243. inprimis 349. Apollodor. I. 2. p. 5. 6. & Hygin. Fab. I. Electra Proserpinae nutrix dicitur a Claudiano de Rapt. Proserp. III. 171.

398. Ῥόεια τε] Scribe, Ῥοδεία τε, ex Hesiodo Theog. 351. ubi Ῥοδία secunda longa.

399. Μηλοβότη τε] Apud Pausaniam l. c. rectius legitur, Μηλόβοσίς τε. Atque ita Hesiodus l. c. 354. hanc nympham appellat.

400. Ἀκάστη τ'] Sic scripsimus ex Hesiodo l. c. 356. Male Cod. MS. Ἀκατάστη, Ἀδμήτη τε.

402. Γαλαξαύρη τ'] Hoc quoque nomen restituimus ex Hesiodo l. c. 353. MS. Ταλαξαύρη.

Παλλάς τ' ἐγρεμάχη, καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Παίζομεν, ἠδ' ἄνθεα δρέπομεν χείρεσσ' ἐρόεντα,
Μίγδα κροκόεντα γανὸν, καὶ ἀγαλλίδας, ἠδ' ὑάκινθον,
Καὶ ῥόδα ἐς κάλυκας, καὶ λείρια θαῦμα ἰδέσθαι,
Νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσ', ὥσπερ κρόκον, εὐρεῖα χθών.

Αὐ-

403. Παλλάς τ' ἐγρεμάχη] Minervam & Dianam, propter commune virginitatis ſtudium, una cum Proſerpina flores legiſſe, magno conſenſu tradunt Diodor. Sicul. V. p. 332. Pauſan. in Arcad. 31. Valer. Flacc. V. 345. Statius Achill. II. 150. & Claudian. de Rapt. Proſerp. I. 227. quanquam hic Venerem quoque Proſerpinae comitem dedit, ſecutus fortaſſe Orpheum Argon. 1190 Ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος. qui ſororum nomine Venerem videtur comprehendiſſe.

404. Ἄνθεα] Non ſcribendum, ſed pronunciandum, ἄνθη, ut ſaepe ad Homerum monuit Clarkius.

405. Κροκόεντα γανὸν] Vox γανὸς pro *flore*, dubito, an Graeca ſit. Valckenario noſtro placebat: Μίγδα κρόκου τε γάνος. ut *crocum* dixerit per periphraſin γάνος κρόκου.

406. Ἐς κάλυκας] Id eſt, in ornamentum colli, vel capillorum. Nec aliter veteres Grammatici hanc vocem ceperunt Il. Σ. 401. Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. Praeſtantiſſimus tamen Valckenarius malit: Καὶ ῥόδα ἐκ κάλυκος. Sane roſae proprium eſt κάλυξ.

407. Ὥσπερ κρόκον] In croco perinde, atque in narciſſo, aliquid μυστηριῶδες fuiſſe, colligas e Sophocle Oed. Col. 673. Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν Ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὅ, τε Χρυσαυγὴς κρόκος. Vide ſupra ad vſ. 8. Fateor tamen, verba ὥσπερ κρόκον frigere.

Αὐτὰρ ἐγὼ δρεπόμην περὶ χάρματι. γαῖα δ' ἔνερθε
Χώρησεν. τῇ δ' ἔκθορ' ἄναξ κρατερὸς Πολυδέγμων.
Βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἄρμασι χρυσείοισι
Πολλ' ἀεκαζομένην· ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ.
Ταῦτά τοι ἀχνυμένη περ ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσαι,
Πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἴαινον,
Ἀμφαγαπαζόμεναι· ἀχέων δ' ἀπεπαύετο θυμός.
Γηθόσυναι δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων ἐδίδοντο.
Τῇσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος·
Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν,
Ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα.
Ταῖς δὲ μετ' ἄγγελον ἧκε βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς
Ῥείην ἠΰκομον, ἣν μητέρα κυανόπεπλον,

Ἀξέ-

408. Δρεπόμην] Hoc de conjectura repoſui pro δρεπομένη quod Cod. MS. habet. Mox περὶ χάρματι mendoſum videtur.

413. Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ] Idem hemiſtichium Od. I. 161. Pro ἔχουσαι MS. ἔχουσα.

416. Γηθόσυναι] Forte ſcribendum: Γηθοσύνας δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων, ἔδιδόν τε. Forma δίδον eſt ſupra vſ. 307.

Ἀξέμεναι μετὰ φῦλα θεῶν, ὑπέδεκτο δὲ τιμὰς
Δωσέμεν, ἅς κεν ἕλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Νεῦσε δέ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο
Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,
Τὰς δὲ δύω παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Διὸς ἀγγελιάων.
Ἐσσυμένως δ' ἤϊξε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων,
Εἰς δ' ἄρα ῥίον ἶξε, φερέσβιον οὖθαρ ἀρούρης

Τὰ

424. Νεῦσε δέ οἱ] Desideret aliquis verbum, a quo pendeat κούρην ἔτεος &c. *fore*, vel *mansuram*. Sed sic κατένευσε sine verbo est Il. Θ. 175. Γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα.

429. Εἰς δ' ἄρα ῥίον ἶξε] Lege, altera syllaba ῥα, quae excidit, revocata: Εἰς δ' ἄρα Ῥαρίον ἶξε. Nobilis est in historia Attica *campus Rharius*: de quo veterum loca, quae Jo. Meursius de Regn. Att. I. 14. congessit, repetere nolim. Nec tamen, quae Pausanias Attic. 38. ad hunc locum accommodate tradit, sine fraude lectoris omitti possunt: Τὸ δὲ πεδίον τὸ Ῥαρίον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι, καὶ πρῶτον αὐξῆσαι καρπούς. καὶ διὰ τοῦτο οὐλαῖς ἐξ αὐτοῦ χρῆσθαί σφισι, καὶ ποιεῖσθαι πέμματα ἐς τὰς θυσίας καθέστηκεν. Ἐνταῦθα ἅλως καλουμένη Τριπτολέμου, καὶ βωμὸς δείκνυται. Adde, quod Meursio videre non contigit, Marmor Oxon. p. 23. ἀφ' οὗ Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι. Rhari celebratissimum in hac fabula nomen, ex quo non modo campus Rharius, sed ipsa etiam Ceres dicta est *Rharias*, restituendum videtur Scholiastae ad Aristid.

Τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε γ' ὅτι φερέσβιον, ἀλλὰ ἕκηλον
Εἱστήκει παγάφυλλον· ἔκευθε δ' ἄρα κρῖ λευκὸν
Μήδεσι Δήμητρος καλλισφύρε· αὐτὰρ ἔπειτα
Μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν
Ἦρος ἀεξομένοιο, πέδῳ δ' ἄρα πίονες ὄγμοι

Βρυ-

ftid. Panathen. p. 91. Ὁ γὰρ μῦθος αὐτὸς πρώτους λέγει παρὰ θεῶν δεξαμένους τὰ σπέρματα δι' Ἅδου, καὶ διὰ Κελεοῦ, καὶ διὰ Τριπτολέμου. Sic etiam habet vetus Codex Scholiaſtae, nuper ex Bibliotheca Burmanniana in publicam Leidenſem translatus. Sed legendum: διὰ Ῥάρου, καὶ διὰ Κελεοῦ, &c. De qua correctione nos vix dubitare ſinit Suidas: Ῥαριάς. Δημήτηρ. Ῥάρος γὰρ ἔσχεν υἱὸν Κελεόν· Κελεὸς δὲ, Τριπτόλεμον. ὁ δὲ Ῥάρος πλανωμένην τὴν Δήμητρα, καὶ ζητοῦσαν τὴν Κόρην, ὑπεδέξατο ἐν τῷ οἴκῳ. ὑπὲρ τῆς τοιαύτης οὖν χάριτος ἡ Δημήτηρ τὸν ἀπόγονον Ῥάρου Τριπτόλεμον ἐδίδαξε τὴν τοῦ σίτου γεωργίαν. Eadem opera emendandus Servius ad Georg. I. 19. *Triptolemus frumenta diviſit. Quod munus ei Ceres dedit propter humanitatem patris Icari, qui eam, cum Proſerpinam raptam in conjugium a Plutone quaereret, in Attica ſuſcepit hoſpitio.* Lege: *propter humanitatem patris Rhari.* Nam Choerilus apud Pauſan. Attic. 14. Photius Lex. MS. & Heſychius in v. Rharum, non avum Triptolemi, ſed patrem, dicunt.

Ibid. οὖθαρ ἀρούρης] Il. I. 142. Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης. Mox forma, πρὶν, ἀτὰρ τότε, eſt Il. Z. 125.

430. Ἀλλὰ ἕκηλον Εἱστήκει παγάφυλλον] Lege partim de mea, partim de Cl. Wyttenbachii conjectura: ἀλλ' ἀπέτηλον Ἕστη καὶ πανάφυλλον. Ἀπέτηλον accipio *ſine ariſtis, ſine ſegete.* Sic πέτηλα *ariſtas* dixit Heſiodus Aſp. 289. ubi vide Graevium.

434. Πέδῳ δ' ἄρα πίονες

ὄγμ-

Βρυσέμεν ἀςαχύων, τὰ δ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δεδέσθαι.
Ἔνθ' ἐπέβη πρώτιςον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἀσπασίως δ' ἴδον ἀλλήλας, κεχάρηντο δὲ θυμῷ.
Τὴν δ' ὧδε προσέειπε Ῥέη λιπαροκρήδεμνος·
Δεῦρο, τέκος, καλέει σε βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
Ἐλθέμεναι μετὰ φῦλα θεῶν, ὑπέδεκτο δὲ τιμὰς
Δωσέμεν, ἅς κε θέλῃσθα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Νεῦσε δέ σοι κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο
Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,
ἀθα-

ὄγμοι Βρυσέμεν] Βρυσέμεν, cujus prima semper corripitur, lex metri respuit. Nec reliqua saniora videntur. Lege: Ἦρος ἀεξομένου, πεδίῳ δ' ἄρα πίονες ὄγμοι Βρισέμεν ἀσταχύων. Πεδίῳ ponitur pro ἐν πεδίῳ, ut haec sit constructio: πίονες ὄγμοι ἐν πεδίῳ ἔμελλον βρίσειν ἀσταχύων. Βρίθειν, quod etiam apud Orpheum H. XXXIX. 18. cum βρύειν confunditur, proprium in tali copia verbum esse, docet Gatakerus ad M. Antonin. III. §. 21. Simillimus est locus Hesiodi Asp. 289. οἵ γε μὲν ἤμων Αἰχμῇς ὀξείῃσι, κορωνιόωντα πέτηλα, Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν. Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν. Infra vs. 457. Πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθὼν Ἔβρισ'. Sed locus ne sic quidem persanatus est. Nam nec Genitivus ἀσταχύων pro Dativo positus mihi placet, nec ipsa vocis repetitio, ut alia taceam.

441. Δωσέμεν, ἅς κε] Has lacunas Graeculus explevit ex vs. 423. & seqq. unde etiam

- - - - - - - - - ἀθανάτοισι.
Δύο δὲ παρ' σοὶ ἔσεσθαι, ἑῷ δ' ἐπένευσε κάρητι.
Ἀλλ' ἴθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ πείθεο, μηδέ τι λίην
Ἀζηχὲς μενέαινε κελαινεφέϊ Κρονίωνι.
Αἶψα δὲ καρπὸν ἄεξε φερέσβιον ἀνθρώποισι.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἐϋστέφανος Δημήτηρ·
Αἶψα δὲ καρπὸν ἀνῆκεν ἀρουράων ἐριβώλων.
Πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθὼν
Ἔβρισ'. Ἡ δὲ κιοῦσα θεμιστοπόλοις βασιλεῦσι

Εἶ-

etiam vſ. 444. ſic reſtituere poterat: Τὰς δὲ δύω παρὰ σοί γε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Sed ille hoc ſupplementum alieno loco, id eſt, vſ. 445. intruſit.

444. Ἀθανάτοισι] Poſt hunc verſum in Codice MS. temere repetuntur verſus 427. 428. 429. 430. 431. quos, teſte Cl. Matthaeo, etiam manus recentior lineis ſubductis notaverat, tanquam alienos ab hoc loco. Itaque eos delevi.

445. Δύο δὲ παρ' σοὶ ἔσεσθαι] Hoc ſupplementum turpiter claudicat, nec aptum eſt loco. Res talem ſententiam deſiderat: *Hoc Jupiter promiſit, & capitis nutu confirmavit*, ut Il. O. 75. Ὣς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι.

449. Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν] Hoc ſupplementum ductum eſt ex vſ. 427.

451. Πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε] Ovid. Faſt. IV. 615. *Tum demum vultusque Ceres animumque recepit; Impoſuitque ſuae ſpicea ſerta comae*

Εἶπε, Τριπτολέμῳ τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ,
Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ', ἡγήτορι λαῶν,
Δρησμοσύνην θ' ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια καλά.
Τριπτολέμῳ τε, Πολυξείνῳ, ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ.

Σεμ-

mae. Largaque provenit cessatis messis in arvis; Et vix congestas area cepit opes.

453. Δεῖξε, Τριπτολέμῳ] Tres ex hoc loco versus, 453. 454. 455. cum varietate quadam lectionis, laudat Pausanias Corinth. 14. Οὐ γὰρ ἄν ποτε Ὅμηρος παρῆκεν αὐτὸν (Dysaulen) ἐν τοῖς ἔπεσιν. ἔστι γὰρ καὶ Ὁμήρῳ πεποιημένα ἐς Δήμητρα, ἐν δὲ αὐτοῖς καταλέγων τοὺς διδαχθέντας ὑπὸ τῆς θεοῦ τὴν τελετὴν, Δυσαύλην οὐδένα οἶδεν Ἐλευσίνιον. ἔχει δὲ οὕτω τὰ ἔπη· Δεῖξεν Τριπτολέμῳ τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ, Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ', ἡγήτορι λαῶν, Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν. Primum Pausanias pro εἶπε habet δεῖξεν, quod non spreverim. Nam δεικνῦναι exquisite ponitur pro dicere, docere. Od. κ. 302. πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης, Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν. Euripid. Phoeniss. 532. ἀλλ' ἡ μπειρία Ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον. ubi alia exempla plena manu dedit Cl. Valckenarius. Mox in Cod. MS. legitur, Χρησμοσύνην θ' ἱερῶν· quod cum nullam sententiam haberet, quantivis pretii lectionem, quae est apud Pausaniam, Δρησμοσύνην ἱερῶν recepi. Etymologus M. p. 287. l. 1. & Hesych. Δρησμοσύνην. θεραπείαν, ὑπηρεσίαν. Altera forma δρηστοσύνη est Od. ο. 320. Denique Pausanias pro ὄργια καλὰ legit ὄργια πᾶσιν· quod Codicis veteris scripturae non videtur praeferendum.

456. Τριπτολέμῳ τε] Scribendum: Τριπτολέμῳ τε, Πολυξείνῳ τε, ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ. quanquam hoc leve est. At quo modo hic versus cum reliquis cohaeret? Aut quid opus erat Triptolemi & Dioclis mentionem repetere? Forte aliquis hunc versum expungendum putet, ut ceteri sic conjungantur:

καὶ

Σεμνά, τά γ' ὔπως ἐςὶ παρεξέμεν, ὔτε πυθέσθαι,
Οὔτ' ἀχέειν· μέγα γάρ τι θεῶν ἄχος ἰσχάνει αὐδήν.
Ὄλβιος, ὃς τάδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·

Ὃς

ϰαὶ ἐπέφραδεν ὄργια καλά, Σεμνά, τά γ' ὔπως &c. Verum tantum abest, ut versus abundet, ut potius plures, quibus aptus connexusque fuerit, deesse videantur. Non dubium lacunae indicium facit Pausanias Attic. 38. τὰ δὲ ἱερὰ τοῖν θεοῖν Εὔμολπος ϰαὶ αἱ θυγατέρες δρῶσιν αἱ Κελεῦ. Καλῦσι δὲ σφᾶς Πάμφως τε κατὰ ταυτὰ ϰαὶ Ὅμηρος, Διογένειαν ϰαὶ Παμμερόπην ϰαὶ τρίτην Σαισάραν. Atqui Homerus nusquam has Celei filias aut memoravit, aut memorare potuit, nisi hoc loco, quo, quibus Ceres sacrorum suorum curam demandarit, enarrat. Quarum mentio cum hic nulla sit, quis eam intercidisse ambigat? Celei autem filias Cereris sacerdotes fuisse, gravissimo ipsius Eumolpi testimonio confirmat Suidas v. Εὔμολπος· ὗτος ἔγραψε τελετὰς Δήμητρος, ϰαὶ τὴν ἐς Κελεὸν ἄφιξιν, ϰαὶ τὴν τῶν μυςηρίων παράδοσιν, τὴν ταῖς θυγατράσιν αὐτῦ γενομένην. Ex his tribus sororibus Saesara Croconi, de quo ad vs. 153. diximus, nupta fuit. Vide Pausan. Attic. 38. Eademque hoc praecipuum habuit praeter sorores, ut Eleusis ex ejus nomine *Saesaria* diceretur. Hesychius: Σαισαρία. ἡ Ἐλευσὶν πρότερον.

457. Παρεξέμεν] Παρεξέμεν, si sana est scriptura, significat *praetermittere*, *negligere*. Ἐξέμεν est Il. Α. 141.

458. Οὔτ' ἀχέειν] Hujus loci explicationem pete a Spanhemio ad illa Callimachi H. in Cer. 18. Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ.

Ibid. Θεῶν ἄχος ἰσχάνει αὐδήν] Valckenario V. C. in mentem veniebat legere: θεῶν ἄγος ἰσχάνει αὐδήν. *Dearum reverentia.* Il. Ξ. 387. δέος ἰσχάνει ἄνδρας.

459. Ὄλβιος, ὃς τάδ' ὄπωπεν] Veteres scriptores, quorum loca Meursius Eleusin. cap. 17. & Valckenarius

Ὃς δ' ἀτελὴς, ἱερῶν ὅς τ' ἄμμορος, οὔποθ' ὁμοίων
Αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάνθ' ὑπεθήκατο δῖα θεάων,
Βὰν ῥ' ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.
Ἔνθα δὲ ναιετάουσι παραὶ Διῒ τερπικεραύνῳ
Σεμναί τ' αἰδοῖαί τε. Μέγ' ὄλβιος, ὅν τιν' ἐκεῖναι
Προφρονέως φιλῶνται ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
Αἶψα δέ οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα

Πλοῦ-

ad Euripid. Hippol. 25. laudarunt, vix modum tenent in initiatorum felicitate praedicanda. Poëtae nostri locum, nescio, an ob oculos habuerit Sophocles apud Plutarch. de aud. poët. p. 27. ὡς τριτόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μόλουσ' ἐς ᾅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. Notanda etiam proprietas verbi ὄπωπεν, pro ἐπόπτης factus est.

460. Ὃς δ' ἀτελὴς] Ex multis locis, quae Meursius Eleusin. cap. 18 & Casaubonus Exerc. XVI. adv. Baron. p. 546. congesserunt, satis sit, unum simillimum Platonis Phaedon. p. 380. F. afferre: ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος, ἐκεῖσε ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκήσει.

463. Βὰν ῥ' ἴμεν Οὔλυμπόνδε] Il. Υ. 142. Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.

465. Μέγ' ὄλβιος] Homericus Hymn. XXVIII. in Matrem omnium: ὁ δ' ὄλβιος, ὅν κε σὺ θυμῷ Πρόφρων τιμήσεις. Pro φιλῶνται Valckenarius malit φιλέωνται.

Πλῦτον, ὃς ἀνθρώποις ἄφενος θνητοῖσι δίδωσιν.
Ἀλλά γ', Ἐλευσῖνος θυοέσσης δῆμον ἔχουσαι,
Καὶ Πάρον ἀμφιρύτην, Ἄντρωνά τε πετρήεντα,
Πότνια, ἀγλαόδωρ', ὡρηφόρε, Δηοῖ ἄνασσα,
Αὐτὴ, καὶ κούρη περικαλλὴς Περσεφόνεια,
Πρόφρονες ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὄπαζε.

Αὐ-

468. Πλοῦτον] Plutum Hesiodus Theog. 969. Cereris filium dicit. Quo respiciunt Cornutus de N. D. 28. p. 211. & Themistius Or. XXX. p. 351.

Ibid. Ὃς ἀνθρώποις ἄφενος] De eodem Pluto Hesiodus l. c. τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται, Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολύν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.

470. Πάρον ἀμφιρύτην] Parus olim Cereri sacra fuit. Unde & Δημητριὰς appellata est, & Κάβαρνις, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρὸς, teste Stephano Byz. v. Πάρος. Cabarni posteros Ceres sacrorum suorum antistites constituit. Antimachus apud Suid. v. Ὀργεῶνες· Γέννην Καβάρνου θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας. de quo loco vide Valesium ad Harpocrat. p. 315. Hesychius: Κάβαρνοι. οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. A Pariis Cereris religio venit ad Thasios, eorum colonos. Qua de caussa Dionys. Perieg. 523. Thasum vocat Δημήτερος ἀκτήν. De ejusdem cultu apud Antronios nihil reperi apud alios.

473. Πρόφρονες ἀντ' ᾠδῆς &c.] His duobus postremis versibus etiam clauditur Homericus Hymnus XXVIII. in Matrem omnium. Sed ibi πρόφρων est, quod preces ad unam duntaxat Deam fiunt. Hic contra est pluralis nominum femininorum cum verbo singulari ὄπαζε. Quod constructionis genus, a Boeotiis & Pindaro frequentatum, veteres Gram-

 ma-

Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

matici Boeotium, Thebanum, Pindaricum appellarunt. Vide Lesbonactem de Schem. p. 184. & Apollon. Alexandr. de Syntax. III. p. 223. quorum hic tale Pindari exemplum ponit: Ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺ αὐλοῖς. quod Fr. Portus ita scribi vult: Ἀχεῖτε ὀμφὰ μελέων &c. At syntaxis, sic si legatur, nihil Boeotium aut singulare habet, quia σὺν pro καὶ accipitur, ut *cum* pro & apud Latinos. Livius XXI. 60. *dux cum aliquot principibus capiuntur.* ubi vide Gronovium. Igitur, ut Boeotismus in hoc exemplo appareat, scribendum: Ἀχείτω ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς. Quam formam, quis miretur, in vulgarem mutatam esse a librariis Dionysii Hal. περὶ Συνθέσ. p. 23. Ὑμνεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς. Idem Pindarus Olymp. VIII. 10. Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβέων ἀνδρῶν λιταί. Haec est Asclepiadis lectio, quam libri scripti confirmant. Item Olymp. XI. 5. μελιγάρυες ὕμνοι Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. ubi Scholiastes, neminem neque ante, neque post Pindarum, sic locutum esse contendens, vehementer errat. Homerus Il. P. 387. Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιιν. ubi ab Eustathio p. 1110. haec annotantur: Ὅρα, ὡς ἐπήγαγε τοῖς τῶν διαφόρων γενῶν πληθυντικοῖς ὀνόμασι τὸ παλάσσετο ῥῆμα ἑνικόν. καὶ φασὶ Πινδαρικὸν τὸ σχῆμα οἱ παλαιοί· οὐχ ὅτι Πίνδαρος εὗρεν αὐτὸ, τῆς γὰρ Ὁμήρου μεταλλείας καὶ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκέρδανεν, ἀλλ' ὅτι διαδεξάμενος καὶ ζηλώσας, κατεχρήσατο. Manetho IV. 333. Μαρμαρυγῇ δ' ἀκτῖνες ἅταν σελατηφόρου Ἑρμοῦ Ἀμφὶ σεληναίῃ σκολιὸν λαβύρινθον ὀρίνῃ. quam structuram aliis ejusdem exemplis defendit Dorvillius ad Charit. p. 750. Vel sic tamen vs. 469. ἔχουσα, & vs. 473. πρόφρων legere malim, ut omnia ad unam Cererem referantur, versus autem 472. Αὐτὴ, καὶ κούρη &c. in parenthesi accipiatur.

FRAG-

FRAGMENTUM HYMNI IN BACCHUM.

Καί οἱ ἀναστήσουσιν ἀγάλματα πολλ' ἐνὶ νηοῖς.
Ὡς δὲ τὰ μὲν τρία σοι πάντως τριετήρισιν αἰεὶ

Ἄγ-

FRAGMENTUM] Hoc Fragmentum in Cod. Moscov. Hymno in Cererem praemittitur. Ex deperdita ejusdem Hymni parte novem verſus valde luculentos conſervavit Diodorus Siculus, Homero Hymnum diſerte tribuens, I. 15. p. 19. III. 65. p. 235. IV. 2. p. 248. Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ Φασὶν, οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος, εἰραφιῶτα, Οἱ δέ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινήεντι Κυσαμένην Σεμέλην τεκέειν Διῒ τερπικεραύνῳ. Ἄλλοι δ' ἐν Θήβαισιν, ἄναξ, σὲ λέγουσι γενέσθαι, Ψευδόμενοι. σὲ δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων κρύπτων λευκώλενον Ἥρην. Ἔστι δέ τις Νύσση ὕπατον ὄρος, ἀνθέον ὕλῃ, Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων. Verſu 1. quis non ſtatim agnoſcat imitationem Callimachi H. in Jov. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι, Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο; Verſum 4. demum e libris MSS. addidit Weſſelingius, recepitque, ſed alieno loco, Cl. Erneſtus in Homeri Fragm. p. 135. Vſ. 8. eſt varietas lectionis. Nam pro ὕπατον ὄρος, quod Diodorus tribus locis conſtanter ſervat, Scholiaſtes ad Apollon. Rhod. II. 1215. legit ὕπατον κέρας. Sed alteram lectionem ſequar ob rationes a Weſſelingio allatas.

Ἄνθρωποι ῥέξουσι τελήεσσας ἑκατόμβας.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἀμβρόσιαι δ᾽ ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ᾽ ἀθανάτοιο· μέγαν δ᾽ ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.
Ὣς εἰπὼν, ἐκέλευσε καρήατι μητίετα Ζεύς.
Ἵλαθ᾽, εἰραφιῶτα, γυναιμανές. Οἱ δέ σ᾽ ἀοιδοὶ
Ἄιδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ᾽. οὐδέ πῃ ἐστὶ
Σεῖ᾽ ἐπιληθόμενον ἱερῆς μεμνῆσθαι ἀοιδῆς.

Καὶ

4. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν] Hi tres nobilissimi versus etiam reperiuntur Il. A. 528. quorum unum sic imitatus est Apollon. Rhod. II. 679. χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι.

7. Ἐκέλευσε καρήατι] Lege: ἐπένευσε καρήατι. ut H. in Cer. 169. 445.

9. Ἄιδομεν ἀρχόμενοι, λήγοντές τ᾽] Il. I. 97. Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ᾽ ἄρξομαι. quod laudat Philo Jud. T. I. p. 499. & praeter alios imitatur Virgil. Ecl. VIII. 11. ubi vide F. Ursinum. Hesiodus apud Eustath. ad Il. Σ. p. 1163. Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε, χόροις τε. Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον, καὶ λήγοντες καλέουσιν. Sic corrige versus, quos depravavit Simsonus Chronic. ad A. M. 2499. Ceterum hic locus confirmat scripturam vexatissimi versus apud Hesiodum Theog. 48. Ἀρχόμεναί θ᾽ ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσαί τ᾽ ἀοιδῆς. ubi ἀοιδῆς a veteribus pronunciabatur ᾠδῆς, ut deinceps etiam scribi coepit. De talibus saepe ad Homerum monuit Clarkius. Vide ad H. in Cerer. vs. 404.

10. Σεῖ᾽ ἐπιληθόμενον] MS. ἐπιλαθόμενοι; quod correxi ex altero Homerico Hymno in Bacchum vs. 58. Χαῖρε,

τί-

Καὶ σὺ μὲν ὅτω χαῖρε, Διώνυσ' εἰραφιῶτα,

Σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἥν περ καλέουσι Θυώνην.

τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἐστὶ Σεῖό γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν. Obiter emendemus Orpheum apud Scholiast. Apoll. Rhod. III. 1. Οὐδέ τι λήγονται Μουσῶν βροτοί· αἱ γὰρ ἔασι Κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χορὸς θαλίαι τ' ἐραταιναί. Lege: Οὐδέ τι λήθονται Μουσῶν βροτοί.

12. Θυώνην] Vide Cl. Valckenarium Diatrib. in Euripid. XV. p. 154.



m